

Lê Thao Chuyên

Con Đáp số

Chương 1

Mùa hè.

Mặt trời vừa lên cao nhưng nắng và hơi nóng đã trộn đều trên những giải cát mịn nằm phơi tênh hênh dưới màu sáng trắng chói chang như chờ đợi được xáo trộn bởi những bước chân phiêu bồng của du khách cho tăng thêm phần quyến rũ. Cả đêm lạnh lẽo vì gió và ướt hơi nước, trời vừa hừng sáng cát đã được sưởi ấm bằng thân thể loài người; và dẫu có bị du khách bỏ quên thì nó cũng vẫn còn có ánh mặt trời hong ấm, bao bọc và êm ả với thân phận xếp lớp trên nhau. Nhìn cát, Quyên thở dài tự so sánh với mình rồi vội quay người nhìn lệch ra xa hầu mong cử động chạy trốn này giúp nàng thoát khỏi cảnh đối diện với cõi lòng hoang vắng bơ vơ.

Dọc theo bãi biển thỉnh thoảng điểm vài mái chòi tranh mang hình dáng những cây nấm rom ủ mốc, những cây nấm trông cô độc vì lớp xân xùi bên ngoài chẳng khác gì người đàn bà đã được bọc kín bởi hôn nhân và lễ giáo; chỉ có vài con chim hải âu vô tư, ngốc nghếch đứng rìa lông trên nóc, thản nhiên trước cảnh tình tự, âu yếm của những cặp du khách đi đón gió sớm. Sống gần bờ biển, cảnh càng tình tứ bao nhiêu càng khiến Quyên ngậm ngùi

bấy nhiêu. Nàng vẫn tưởng rằng sẵn lòng yêu thiên nhiên, dễ cảm xúc thì với cảnh sắc chung quanh sẽ tạo được niềm vui khi cùng hội nhập vào phong cảnh hữu tình; nào ngờ cảnh càng hữu tình, khách càng âu yếm thì khoảng trống mênh mông trong lòng càng được tăng thêm năng lực để bùng lớn. Khổ nỗi cố trốn tránh lại cố muốn nhìn chỉ vì lòng Quyên lúc nào cũng khao khát thêm muốn một hạnh phúc hiện hữu chung quanh. Như biển xanh đã ngênh ngang chiếm hết vùng không gian ăn đến tận cùng trái đất. Xa xa từng đợt sóng gợn lăn tăn pha lẫn màu nắng linh động, nhảy múa tựa muôn ngàn cánh bướm dập dìu khoe sắc. Quyên khao khát... Một ước muốn tràn đầy sinh lực sôi sục tận đáy lòng nhưng nàng vẫn đứng yên bất động và đôi mắt mở to như muốn nuốt sống cảnh sắc dạt dào đã hun đúc và âm ỷ bao tháng ngày. Kìa là cánh buồm hạnh phúc, những cánh buồm sặc sỡ căng phồng hơi gió đang phăng phăng lướt sóng cùng chạy đua với niềm vui đang đuổi bắt chung quanh. Người ta dư thừa hạnh phúc nên mang nó ra để trưng giỡn, thả rồi đuổi theo. Còn Quyên càng mơ, hạnh phúc càng xa khỏi tầm tay hoặc cố tình trừu ghẹo. Có phải người ta chỉ mơ những gì không thể có và chỉ ao ước những cái không hiện thực vì nếu đã có, nếu đã hiện thực đâu cần mơ ước?

o o o

Quyên thở dài ngược mắt nhìn trời cao... vài cánh chim vút bay và biến mất giữa nền trời xanh lơ cao vời vợi. Con chim còn có hướng bay, còn có phương hướng để tới. Những cánh chim tự do, những cánh chim bay bổng trong vũ trụ bao la không bị ràng buộc, lệ thuộc khiến lòng Quyên se thắt. Đời nàng còn thua một cánh chim, thua một con vật nhỏ bé có kiếp sống tầm thường ngắn ngủi nhưng lại tràn đầy hạnh phúc. Hạnh phúc? Có phải hạnh phúc là tự mình tạo ra hay mỗi người đều có riêng một số phận? Nếu có riêng cho họ sao ai cũng có thể mở Còn nếu hạnh phúc là những gì mình có

thể tạo được thì chẳng lẽ mình chưa biết đường kiến tạo? Quyên thờ dài, nàng thu tầm mắt về thật gần để rồi dừng lại thật lâu ở con đường trước mặt; con đường rợp mát suốt bốn mùa dưới hai hàng dừa song song dài tít tắp; con đường nhộn nhịp xe cộ từ khắp bốn phương đổ về và cũng là ranh giới vô hình ngăn chặn bước chân Quyên.

Cách con đường là bãi cát mịn mát gót chân, cùng góp mặt để tô điểm cho phong cảnh thêm trữ tình; để mây nước chập chùng say say, ngất ngây theo tiếng sóng vỗ bì bộp. Thiên nhiên hoà đắm trong mơ màng hòa nhịp; mình say với nỗi ưu tư khát vọng... Làm vật vô tri thế mà thoải mái... Chẳng lẽ mình muôn đời bị dẫn dắt bởi cuộc đời buồn tênh thua những vật vô tri giác? Cách con đường là Quyên sẽ được hòa mình trong muôn ngàn tiếng cười nói, đùa vui của du khách nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ tới điều đó. Quyên cảm thấy thật khó khăn khi phải hội nhập vì lòng còn khắc khoải, còn muốn trốn chạy một sự thật và trốn chạy những nỗi dẫn dắt của số phận nên đã để thời giờ và công việc buộc chặt nàng từ sáng đến tối mịt. Công việc đã gói ghém những niềm cô đơn, trống trải mà Quyên đã cố tình chôn giấu không ngờ đôi lúc đã trở thành một đội quân thù nghịch chiến đấu một mất một còn quyết phá tan nội tâm... Quyên lại thờ dài... Nàng chợt rờ lên đuôi tóc đã được buộc cao bằng sợi dây đỏ, tuy không hợp với chiếc áo tắm hai mảnh nhưng lại tiếp với màu son môi làm khuôn mặt Quyên tươi mát hẳn ra.

Quyên đẹp, nàng biết, chẳng những đẹp mà còn lôi cuốn, hấp dẫn chỉ vì nàng đã bỏ rất nhiều thời giờ cho quần áo, mỹ phẩm, thời trang nhất là giữ thân hình cân đối với lối thể dục thẩm mỹ. Sáng nay, lúc thoa coppertone, một loại oil làm cho da trở nên nâu vàng khi phơi nắng, Quyên đã quay đi quay lại ngắm bóng mình trong gương rất nhiều lần. Ở tuổi nàng, ít ai giữ được thân hình đẹp, ngực săn, eo nhỏ, bụng phẳng cho nên tuy không hài lòng vì làn da mịn ngọt màu sữa nhưng nhìn tổng quát nàng vẫn là một thứ

trái chín thừa sức lôi cuốn hàng trăm đàn ông con trai nhưng trong đó không có Sáng.

Lấy nhau đã gần mười bảy năm, có bao giờ Sáng chú ý đến sắc đẹp của vợ, chàng cũng chẳng hãnh diện hơn khi so sánh giữa vợ mình với những vợ của người khác. Chưa một lần nào Sáng khen tặng vợ lấy một câu trong khi Quyên chỉ cốt ý làm đẹp cho chồng nhìn ngắm. Một bông hoa nở rực rỡ trong vườn mà chủ nhà không biết thưởng thức thì thật uổng phí. Sáng không phải là người trồng hoa, lại cũng chẳng yêu hoa nên đâu thể vuốt ve, nâng niu từng cánh mỏng dòn của nó. Trong mảnh vườn hoang dại, Quyên muôn đời là cánh hoa cô độc, tự sống, tự vươn lên, cố làm cho mảnh vườn tươi mát rực rỡ nhưng càng làm đẹp Quyên càng đi vào những lẻ loi trơ trọi vì sắc đẹp đã không mang đến cho nàng may mắn hạnh phúc; cũng chẳng sung sướng hãnh diện khi mặc những áo quần thời trang mắc tiền. Có chăng, nàng chỉ dùng che đậy những thiệt thòi cô đơn lúc nào cũng vây hãm.

Từ lâu, Quyên vẫn sống trong sự đánh lừa của ảo tưởng mong rằng sự đẹp đẽ bên ngoài phần nào yên ủi và lấp đầy những khoảng trống thiếu thốn hạnh phúc yêu đương. Bộ đồ tắm trong người cũng chính là một hình thức lừa dối. Nàng sống lừa dối chỉ vì có quá nhiều tự ái; tự ái của người đàn bà đẹp nhưng mang nhiều thua thiệt; tự ái của người vợ nhưng không có hạnh phúc thực sự; tự ái của người có mái gia đình nhưng không phải là tổ ấm. Vì thế giữa muôn người, Quyên đã che đậy bằng những hào nhoáng bên ngoài để lẩn tránh ánh mắt thương hại hoặc xoi mói dành cho riêng nàng. Quyên sợ phải nghe những lời giả dối, ngoài miệng nói chị chị, em em nhưng trong lòng là những ngầm ngầm ghen tuông. Hồng nhan thì phải đa truân, sắc đẹp luôn đi song song với sự đau khổ. Bạn bè chờ sự đau khổ của Quyên như chờ đợi sự công bằng của thượng đế. Thượng đế ban đái cho nàng sắc đẹp nhưng đã lấy mất đi niềm hạnh phúc mà theo nàng cả cuộc đời làm vợ phải

cần có. Quyên không đòi hỏi gì ở Sáng ngoài những săn sóc, an ủi và sốt chia cay đắng ngọt bùi nhưng sự sốt chia không những chẳng có bằng lời nói mà cũng không thể hiện qua hành động.

Rời sân đứng, Quyên uể oải vào nhà kho lấy cuốc xẻng, phân bón chất lên xe đẩy ra vườn trước. Tháng này làm vườn là trái với thời tiết vì đã quá nóng nhưng với Quyên thì hầu như không mấy quan tâm. Nàng làm để giết thời giờ, để khỏi phải nghĩ ngợi vẩn vơ và làm vườn cũng là một thú vui hơn tất cả mọi thú vui khác. Quyên dễ thích ứng với cuộc sống nên bất cứ công việc gì dù nặng, nhẹ hay cực nhọc đến đâu cũng chấp nhận dễ dàng. Nhân hạ như việc bếp núc chẳng hạn. Cái bếp nhỏ nhắn xinh xinh, Quyên không dám nghĩ là nó hơi chật chội, ngoài dãy tủ cao sát tường đựng đồ khô và gia vị nấu nướng, ngoài ba dãy kệ nằm song song đựng những chiếc bình cổ đủ loại, phần tường còn lại treo một vài bức tranh tiếp với màu sắc và cách trang trí trong bếp, còn bao nhiêu Quyên treo tất cả các loại gương, gương lớn, gương nhỏ, gương cổ, gương tân thời. Đứng rửa chén cũng có mảnh gương cong cong trước mặt. Dĩ nhiên nó chỉ soi được từ ngực lên tới đỉnh đầu vì Quyên không thích nhìn bàn tay mình bị tàn phá bởi những mảnh bọt xà bông. Chiếc bàn con chật hẹp cũng treo gương, rồi thì ngay giàn bếp, tủ lạnh, thùng rác và chạy ra tới ngoài cửa bếp cũng có những chiếc gương to lớn treo ở đó. Bạn bè đôi khi xuống bếp đứng nói chuyện với Quyên hoặc vừa coi ti vi vừa liếc bóng mình trong gương khẽ mỉm cười. Chẳng biết chúng cười gì nhưng chắc chắn phải cho là Quyên điệu lắm; chúng đâu biết rằng đó là niềm vui cuối cùng còn sót lại trong cuộc sống làm vợ.

Nhiều lần làm chạp tôm mời khách cũng chỉ mình Quyên hì hục giã. Cái cối thì nhỏ mà tôm lại quá nhiều, có lần đến hai mươi pounds. Công việc kéo dài đến gần hai tiếng vì thế để quên đi sự mệt nhọc, Quyên vừa nghe nhạc vừa giã. Tiếng cối phụ họa theo tiếng trống, đôi tay nàng rã rời, người cũng mỏi

như tưởng chừng như muốn quăng ném hết tất cả khi nghĩ Sáng đang ở phòng ngoài ngồi xem báo hay nghĩ ngợi vu vơ Sáng không thương vợ? Quyên không dám nghĩ như thế nhưng nàng không chấp nhận được cảnh chồng chúa vợ tôi hoặc vợ làm hùng hục như con ăn đầy tớ, chồng ngồi chễm chệ trên ghế coi như việc nhà không phải của mình. Giá Sáng đỡ đàn hoặc giúp vợ những chuyện vặt vạnh, nhặt cái rau cái củ cũng an ủi cho tình cảm nàng biết mấy. Mà nói riêng gì trong nhà, ngay đến việc cào cỏ, cắt cỏ, làm vườn, tưới cây Quyên cũng tự làm và tự biến nó thành một thú vui thay vì thở ngắn than dài hoặc trách móc chồng con vì nàng biết chắc câu trả lời đầu tiên của Sáng sẽ là:

- Ai bắt phải làm? Không tưới sao cỏ mọc lên được? Cỏ không mọc lấy đâu mà cắt? Cho dù không cắt cũng đã chết ai?

Sáng có cuộc sống quá thu hẹp chỉ biết có riêng mình. Tất cả những gì xảy ra chung quanh miễn không phiền hà đến Sáng là chàng đều chấp nhận hết. Ngay cả việc sống cô quạnh không bạn bè hoặc tách rời hàng xóm bằng những rừng cỏ cao ngất mặc cho dân bản xứ nhìn mình như Mán, Mừng thì Sáng cũng chẳng màng vì Sáng có sống cho họ đâu? Quyên buồn lắm, lấy một người vô tích sự chỉ biết ăn và ngủ ngoài giờ làm là một điều thiệt thòi nhưng sự thiệt thòi biết than thở cùng ai? Với con cái ư? Ba đứa ăn thức ăn Mỹ to ngông nghênh mà đầu óc ít chịu suy nghĩ lại ảnh hưởng nếp sống Mỹ quá nhiều. Chúng không muốn nghe những lời phiền hà than thở vì chương trình ti vi có những tiết mục lôi cuốn hấp dẫn hơn. Quyên biết mình sống quá ủy mị, quá chiều con và chiều chồng. Giá nàng cứng rắn và biết cầm quyền thay chồng, biết chỉ bảo cho con cái những điều cần phải làm, biết cắt đặt công việc trong ngoài cho chồng để đỡ đàn nàng chút đỉnh nhưng đã nhiều lần thử qua và đã nhiều lần nghe con than mệt, nghe chồng thở hắt từng chập, thay vì quát tháo hoặc cãi nhau một trận nảy lửa để dành quyền

lợi như nhiều người, Quyên chỉ lặng lẽ làm một mình. Tự làm để quên đi ý tưởng nếu không sẽ bị sai bảo như con ăn đầy tớ nhưng lòng nàng dậy sóng, những đợt sóng chống đối ngấm ngấm, những đợt sóng cô đơn lạc lõng. Sóng của cô đơn mới có sức tàn phá dữ dội. Khi người ta yêu thương nhau thì công việc biến thành của chung, và với Quyên đó là chia sẻ cực nhọc. Có chia sẻ cực nhọc thì mới có những lúc chia sẻ ngọt bùi mà ở Sáng chẳng thể có được cả hai. Vì thế Quyên biết một ngày nào đó đợt sóng trong lòng mình sẽ bùng ra nên lại cố gắng âm thầm chịu đựng bằng cách dùng công việc biến chế thành thú tiêu khiển để quên đi.

Từ khi order tờ House & Garden cho đến nay thì không tháng nào Quyên lại không sáng chế ra một kiểu vườn mới hoặc một lối trồng hoa mới; và cũng hơn hai năm, kể từ khi mua nhà, hai năm với biết bao thời tiết thay đổi, vườn hoa của Quyên cũng thay đổi theo cả bốn mùa. Mùa đông, những tượng đá nằm gần hòn non bộ thì nhau nhỏ xuống những giọt lệ dài đông cứng. Hoa lá tiêu điều, thảm hại chỉ còn trơ vơ những cụm camellias dù đã được tia gọt theo hình vòng cung; hàng azelias cũng ủ rũ run rẩy; cây trạng nguyên cũng rụng hết lá chỉ trơ cành xương xẩu. Mùa xuân có bleeding heart đua nhau nở hoa, lili tiger, phong lan kiêu sa bên những cánh lá dài dài các. Rồi pensé tím vàng nhụy thắm nở rộn ràng khắp lối đi. Mùa hạ có cúc tía, tường vi, thược dược, hướng dương. Mùa thu lại có lá vàng, lá rơi, rơi luôn cả những trái pecan già ngập lặn trong cỏ quỳen rũ những con sóc lạ từ phương xa tìm về, đôi mắt nhỏ tinh anh lăm lăm lét đào đất cất dấu cho mùa đông sắp đến.

Đôi lúc vui Quyên cũng hay ra nhặt giành với sóc để đập lấy nhân làm bánh. Sáng không hài lòng về tất cả mọi việc Quyên làm; không hiểu vì nó chiếm quá nhiều thời giờ hay tại mỗi lần đến chơi bạn bè trầm trồ:

- Chủ nhà coi bộ vui thú điền viên quá nhỉ. Thật không ngờ! Chắc mướn người làm hàng tuần chứ gì?

Những lúc ấy Sáng buồn bực và mặc cảm dù biết rằng sự khen tặng không phải chỉ dành riêng cho vợ. Mỗi người một tánh một ý, Sáng không muốn tiêu hao sức lực cho những công việc chẳng thể kiếm ra tiền. Sáng cho rằng vườn tược cây cỏ chỉ dành cho những người vô công rồi nghề, cho những người già cả ra vô để giết thời giờ. Quyên làm vì thích làm chứ không phải là một nhu cầu. Cũng như cơm nước khách khứa, nàng thích bạn bè, giao thiệp, có vay có trả thì phải làm đó là chuyện đương nhiên. Một đôi khi thấy vợ mệt nhọc, Sáng cười thầm cho là vợ điên khùng chỉ muốn rước khổ vào thân chứ tuyệt nhiên không thể nghĩ xa hơn đàng sau công việc Quyên đang nghĩ gì?

Sáng không có tâm hồn sâu sắc và ảnh hưởng nhiều về phong kiến cũng như khô khan tình cảm nên chỉ đơn thuần nghĩ rằng cuộc sống gia đình được gọi là hạnh phúc khi cả hai không phải lo lắng về tiền bạc, trong nhà trên thuận dưới hòa, vợ chồng không cãi cọ, đi làm về đúng giờ giấc. Sáng vẫn hãnh diện với chính mình là sang đây từ năm bảy lăm cho đến giờ mà Quyên, người đàn bà Á Đông vẫn giữ được phong tục, lễ giáo, vẫn còn cùng chồng theo Khổng, Đạo, Lão, vẫn chấp nhận phu xướng phụ tùy. Chung quanh đã biết bao gia đình luân lý đảo lộn, vợ thành chồng, chồng thành vợ, họ than thở chế độ mẫu hệ lại sắp trở về. Sáng mãi khoe khoang và tự hãnh diện về những may mắn của mình mà quên rằng dù người đàn bà hiền thực và ngu xuẩn cách mấy cũng không phải là mù mà không nhìn thấy mọi sự việc xảy ra chung quanh. Sáng không hề biết trong Quyên đang có những đợt sóng ngầm nên đã chia thời khóa biểu và dành những giờ riêng tư cho mỗi cuối tuần. Giờ riêng tư ai muốn làm gì thì làm và trong khi Sáng nằm duỗi cẳng duỗi chân trong nhà với nhiệt độ không quá 65 thì Quyên giang nắng bên ngoài với ánh nắng mỗi lúc một thêm gay gắt.

Nhìn hết dãy rào trồng bằng loại red tip cả hơn trăm gốc đã tới kỳ phải bón

phân và xói đất Quyên rùng mình. Dù đã tự chọn cho mình công việc để giết thời giờ; dù mỗi nhát cuốc là một động tác của thể dục thẩm mỹ; dù mỗi cái cong người hoặc đứng lên ngồi xuống liên tục có làm tiêu tan những lớp mỡ dư thừa xuất hiện không đúng chỗ theo tuổi tác; và dù cánh tay thon nhỏ đã nổi lên những bắp thịt rắn chắc thì cũng không che được khuyết điểm ở đôi bàn tay, nó đã xuất hiện những gân xanh và trong lòng bàn tay đã nổi lên những lằn da khô chai cứng. Đã có sự so sánh là đã có những bất bình nhưng khi nhìn những cảnh hồng mập mạp mang theo đoá hoa to tướng, nhìn những bụi dâm bụt nở đầy hoa đỏ ối, nhìn những khóm lan, khóm cúc, không chỗ nào mà không có màu sắc tươi mát rực rỡ khắp quanh nhà thì Quyên lại mềm lòng và những chán chường cũng tiêu tan. Đã yêu hoa, thích hoa thì phải chịu khó chăm sóc, thêm vào đó, những lúc làm vườn đầu óc Quyên giãn hẳn ra; chẳng có gì phải suy nghĩ ngoài trừ gốc này chưa có phân, gốc kia chưa xới đất. Ngày giờ cũng qua mau để nàng không phải mang sự chán chường, vô vị trong lòng với muôn vàn so sánh.

Sáu ngày đi làm cần một ngày nghỉ ngơi nhưng Quyên lại sợ ngày giờ đó. Ngày giờ mà mọi người đàn bà cùng lứa tuổi nàng đều thích nằm ngủ nướng trong phòng, được ôm ấp chồng để giữ mãi hơi hướng của ân ái, để được những vuốt ve mơn trớn dịu dàng, những lời âu yếm mật ngọt hầu vơi đi những khó khăn mệt nhọc mà bên Mỹ hầu như tất cả mọi gia đình, vợ chồng con cái đều đi làm mới đủ trả tiền bills hàng tháng. Cũng có nhiều gia đình giải trí bằng cách cắm trại, chèo thuyền câu cá, đi ciné, tắm biển với bạn bè; còn gia đình Quyên, giờ tâm tình chồng vợ chỉ là tưởng tượng, hàm thụ vì thực tế Sáng chỉ làm đúng bổn phận của người chồng. Cái khoái mà Sáng là một trong số những bọn đàn ông ích kỷ đã liệt vào hàng thứ ba trong tứ khoái chỉ là lỗi hưởng thụ riêng cho mình. Sáng làm hùng hục, làm như một cái máy, đúng giờ chạy, đúng giờ nghỉ. Quyên không thể hòa hợp được

những công việc nhàm chán không tạo cảm xúc, quá giờ giấc và quá máy móc đó. Còn bảo đi chơi, đi dạo mát thì Sáng lại không muốn đi đâu hết. Có chăng chỉ là nhu cầu mà ai cho là nhu cầu thì đi một mình. Nhiều lần ức trong lòng Quyên không được sự trách móc:

- Đàn ông gì mà tối ngày cứ rúc một xó để ngủ.

Sáng cười châm biếm:

- Vậy còn những người cà lơ thất thểu ở shopping, ở đường phố, chen chúc ngọt ngào thì sao?

Sáng là thế đó, đã lười làm lại cũng sợ luôn cả hòa mình vào cuộc sống tập thể. Phải chăng chàng sợ mọi người nhìn thấy khuyết điểm của mình? Sáng không có khoa ăn nói lại chẳng tế nhị bất thiệp cho nên đi vào đám đông có khác gì người đàn bà đánh quá nhiều phấn phải chường mặt dưới ánh nắng?

Lê Thao Chuyên

Con Đáp số

Chương 2

Bỏ cuộc xẽng trước cổng nhà, Quyên ngồi ngay trên lối đi xếp bằng gạch đỏ dẫn tới bậc thềm. Dọc hai bên là hai hàng monkey grass với những hoa tím nhỏ li ti nổi bật trái đen thẫm như hột mùng toi. Năm ngoái không hài lòng vì con đường dẫn vào nhà trông không mấy thơ mộng, Quyên cuốc lần thêm bên hông một luống đất dài. Kế hàng monkey grass là hàng mào gà xen kẽ từng cụm pensé. Chưa hết mùa xuân Quyên đào lên thay vào loại periwinkle, hoa sói sắc tím và hồng rất dễ lên nếu có nhiều nắng. Được vài

tháng nó tràn ra trông mất trật tự nên Quyên lại nhổ lên và lần này chỉ trông mỗi loại. Cây không có hoa, những nhánh lá lìa xĩa giống tàn ô bọc bên ngoài lớp nhung mềm màu trắng đục như tuyết; khi ướm nó lại trở nguyên hình màu lá xanh. Loại này trông không mấy đặc sắc nhưng nó sống được cả bốn mùa, nổi bật dưới hàng gạch đỏ chéo góc nên cũng hay hay. Ngay cổng ra vào là hai trụ lớn, bên trên trồng đủ loại hoa leo; đẹp nhất vẫn là loại purple vine, lá và dây cùng một màu tím đua nhau nở hoa rũ từng đoạn thả dài xuống đất.

Quyên không thích làm vườn trước nhà vì nó trống; hàng xóm lại hay dắt chó đi dạo và bọn con trai dậy sớm chạy bộ hay dừng lại trước cổng vờ đứng trầm trồ hoa đẹp nhưng thực ra để nhìn Quyên. Bà chủ nhà ngu ngốc có một không hai trên đời, mặc bikini mà không dám băng ngang đường tắm biển, chủ nhật nào cũng phơi nắng trong vườn, một giang sơn riêng biệt làm những tên đàn ông ầm ức vì không được tự do nhìn ngắm cho no mắt. Thực ra Quyên không thích mặc đồ tắm khi làm vườn dù đối với Mỹ là chuyện tự nhiên nhưng đối với người Việt lại kệch cỡm làm sao ấy. Có điều không mặc thế làm sao Quyên có được màu da đẹp và đen đều. Quyên sợ nhất người thì trắng nõn mà chân tay mặt mày đen thui. Hai màu da chênh lệch sẽ nói lên sự vất vả của giới lao động. Mặc áo tắm, vừa khoe được màu da vừa đi sát thời trang vì mùa hè đa số đều mặc hở, không ngực thì cũng lưng, không lưng thì cũng chân mà trời nóng chang chang không còn gì dị hợm bằng mặc quần short hay mini skirt mà phải mặc thêm đôi pantyhose lặn lội vào rừng hay xuống hồ câu cá.

Quyên theo sát thời trang cũng một phần để tạo sự kiêu hãnh bên ngoài hầu che bớt những thiếu sót của hạnh phúc. Mặc chiếc áo ôm sát người, Quyên thấy được những ánh mắt ghen tị của đám bạn gái. Đánh lớp phấn hồng trên màu da gạch cua, Quyên bắt gặp muôn vàn tia nhìn đăm đăm của bọn đàn

ông. Mặc cảm bị chồng cho vào quên lãng biến mất, cái hạnh phúc thật sự không có thì cứ dựa vào ảo tưởng để mà sống. Với Quyên mặc đồ tắm làm vườn cũng là một hình thức che đậy cả trăm đôi mắt tò mò, thắc mắc của chúng bạn khi muốn tìm hiểu cuộc sống riêng tư của nàng. Quyên sống che đậy quá nhiều nên sợ tất cả sự tìm tòi khám phá, nhất là vườn tược không phải dành cho đàn bà. Được cái nơi Quyên ở là trung tâm du lịch, thiên hạ mặc bikini đầy bãi tắm, tràn cả ra đường nên với Quyên sự ngại ngùng chỉ có ở lúc đầu. Mới đầu hè mà da Quyên đã ngăm màu bánh ít làm tụi bạn cứ ngỡ nàng phơi nắng cả ngày ở ngoài bãi. Thỉnh thoảng một hai đứa đột kích tấn công không thèm gọi trước:

- Tưởng mày làm cá khô ướp muối biển chứ ai ngờ cũng biết làm vườn hả Quyên? Không ngờ lại cũng có kẻ mê hoa dữ dội.

Quyên cười gượng gạo nói tránh :

- Tao mê hoa thì còn phần nào cho đàn ông?
- Con khỉ, tao nói hoa có hương cơ!
- Hoa nào chả có hương? Không hương mà bướm lại thích vờn à!
- Mới nghe tưởng mày hận đời, ai ngờ đời lại hận mày.

Quyên nhìn bạn ngạc nhiên:

- Sao lạ vậy?
- Đời hận vì đã trót có mày, để phái nữ cùng tuổi phải chìm theo bóng mờ hết.

Quyên bật cười:

- Tao không ngờ lại được cái vinh dự đó. Mà cũng dễ thôi, xuống đây làm vườn không công liên tiếp hai tuần tao sẽ chỉ bí quyết cho.

Con bạn trề môi:

- Đẹp kiểu đó chẳng ai ham đâu, mày ôm lấy hương một mình đi.

Vừa nói nó vừa nhìn Quyên bằng đôi mắt dò xét rồi bỗng hời hợt:

- Mày làm gì mà vất vưởng như con ma lem luốc vậy?

Quyên ngáp ngừng đôi phút nhưng vẫn không dám nói thật:

- Phơi nắng mãi cũng chán, tao định đào ít mồi đi câu cá.

- Vậy mà tao tưởng lão Sáng để mày làm vườn là không chừng mai sáng có tin đăng báo.

- Đăng báo? Chi vậy? Mày làm như tin giật gân bỏ chồng mà phải nổ cả thành phố.

- Tao đăng báo tìm người làm vườn không công cho mày mà!..

- Gâu gâu gâu... gâu gâu gâu... gâu gâu gâu...

Đang thả hồn lang thang, Quyên giật mình vì tiếng chó sủa nghe quái lạ.

Con chó hoang người đầy ghê từ đâu chạy lại giờ cao chân sau làm ngay một vũng trước cổng, đã vậy còn ngهن cao cổ sủa vang. Ghét cái tật vừa "đánh trống vừa ăn cướp" Quyên đứng bật dậy đưa cán cuốc lên ; con chó hoảng sợ cúp đuôi chạy lẹ. Quyên cười khoái chí vì tài bắt nạt chó của mình. Giá nó chịu khó đứng ý ở đó và nhe bộ răng nhọn gầm gừ thì người bỏ chạy chắc chắn phải là Quyên. Sợ chó đã đành vì chó có hai răng nhọn và dễ nổi điên cắn người; đằng này Quyên lại sợ luôn cả hồn ma bóng quế, sợ những cái bóng tưởng tượng chưa có hình dạng và sợ luôn cả những mẩu chuyện hoang đường.

Nhớ hai năm trước khi theo ông broker đến coi nhà, không hiểu sao Quyên lại quên hẳn chuyện nhờ người coi về đất đai phong thổ. Có thể tại căn nhà quá đẹp cho nên vừa thấy mái ngói cong cong như những ngôi chùa cổ, cảnh yên tĩnh chung quanh và biển bao la trước mặt, bên phải là rừng thông, gió từ biển ủa về đuổi nhau phát ra những tiếng reo lạ lùng, Quyên đã quên hết, quên luôn cả những cây cổ thụ có trên ngàn năm và những nhánh khúc khuỷu xà xuống mái như những bàn tay phù thủy đang dùng quỷ thuật, quên luôn loại nhà cổ có nhiều ma vẫn đóng trong những phim kinh dị; nhất là lần

thứ nhì khi có Sáng đi cùng để quyết định. Chàng mỉm cười:

- Em thích thì cứ mua Riêng anh thấy có vẻ dễ chịu thoải mái. Nó quá rộng đến độ ra vô khỏi phải nhìn thấy mặt nhau.

Biết chỉ là sự đùa cợt vô ý của chồng nhưng lòng Quyên vẫn thấy nhói đau. Mua nhà rộng để khỏi nhìn thấy mặt nhau. Như vậy Sáng coi tổ ấm gia đình là gì? Vợ là con ăn đầy tớ hay là cái gối ôm, là liều thuốc ngủ chỉ cần mỗi khi thấy lạnh, thấy trống trải? Mái ấm gia đình Sáng không dựa trên yêu thương mà chỉ dựa vào giấy hôn thú, vào lễ giáo, giòng tộc và trách nhiệm để ràng buộc cột cổ nhau. Giá Sáng bảo nhà rộng sẽ hao điện, sẽ dọn dẹp cực thì Quyên còn lưỡng lự. Đàng này căn nhà sẽ làm cho hai đứa không nhìn thấy mặt nhau thì Quyên mua ngay. Mua để mỗi người ngồi một nơi một góc gặm nhấm cô đơn cho đến chết. Chẳng thà tự rúc vào hang động, chẳng thà Quyên tự sống trong ảo tưởng còn hơn cứ ngày ngày nhìn nhau ngóng trông một hạnh phúc không thể có.

Tháng sau dọn nhà, từ bậc thềm ngắm lá rụng Sáng khe khẽ rên:

- Tình chỉ đẹp khi anh còn quét lá

Tình bớt vui khi đã sạch lá rồi.

Sau khi nhại hai câu thơ bất hủ của Xuân Diệu, Sáng lủi đi mất không thể tìm được đúng như đã nói hôm coi nhà. Mà ngôi nhà rộng thật, đã rộng lại cao gần gấp đôi nhà thường. Hôm chia phòng cho con; đứa út co rúm người lại:

- Mẹ Ơi con sợ lắm, không dám ngủ một mình đâu.

Đứa con gái thứ nhì nhìn lên lầu le lưỡi:

- Con không chịu phòng trên đó đâu. Lỡ ma hiện về chạy không kịp té xuống chết ngay tức khắc.

Quyên gắt khề:

- Học ai mà ăn nói gớm ghiếc như thế! Ma với cỏ gì ở đây mà phải sợ.

Thằng lớn nhất thực tế hơn hỏi một câu làm Quyên phát run:

- Nếu có ai tới mượn để đóng phim ma, mẹ tính giá bao nhiêu?

Bốn mẹ con lăm lét nhìn nhau. Tối đến cơm nước xong cả bọn tíu tít quanh Sáng đòi ngủ chung. Một đòi hỏi chưa hề xảy ra từ xưa đến nay chỉ vì khi ngủ Sáng ngáy như bò rống, đã vậy còn giãy đạp và uống nước cả đêm.

Chính Quyên cũng chịu không nổi nên hai đứa phải ngủ riêng sau khi nàng sinh thằng bé đầu lòng. Đêm đầu dọn nhà mệt nhọc nên vừa đặt mình xuống là Quyên ngủ ngay sau đó. Sáng hôm sau nhìn các con sửa soạn đi học,

Quyên hỏi:

- Đêm qua mấy đứa có thấy gì không?

- Chưa mẹ ạ!

- Chưa sao được. Có là có liền, còn không là thôi. Hồi mua mẹ đã nhờ người coi rồi, hơn nữa nhà mình nắng nhiều nên toàn khí dương.

Thằng lớn không nhìn ra cửa nhưng giọng cả quyết:

- Đúng rồi, có nắng nhưng rất yếu vì đã bị lọc quá nhiều tầng lá.

Quyên gạt đi:

- Nhiều lá thì chặt cành.

Thằng bé lý luận:

- Không lẽ mẹ chặt hết những nhánh cây quanh nhà? Loại cây này tuy trên đất của mình nhưng nó thuộc về chính phủ và bộ lâm sản, mẹ muốn chặt bắt buộc phải xin phép.

- Gió làm gãy cũng phải xin phép nữa cơ à? Đi học kéo trễ giờ, liệu hồn ba đứa cứ tin ma quỷ mà phải tội đấy.

Tuy nói cứng cho con bớt sợ nhưng cuối tuần ăn mừng tân gia Quyên không quên mời Cha đến dâng lễ và làm phép nhà. Có nước Thánh, có tượng Chúa, có bàn thờ Đức Mẹ và trảng hạt cho mỗi phòng vậy mà cứ tối đến bốn mẹ con lại rúc vào phòng Sáng làm chàng lại được một phen lên mặt và làm tình

làm tội Quyên. Sáng hết kêu đau lưng đến nhức chân, hết mỗi cổ đến sung cổ làm mấy mẹ con phải thay phiên đắp bóp. Lũ con nằm kế bên cũng a dua theo bố đòi kể chuyện ngày xưa. Ngày đầu Quyên lười nhai thập tứ hiếu ra kể, tuy nản nhưng chúng không dám phản đối vì vừa hó hé đã bị hăm dọa cúp ngay không có chuyện nào nữa cả. Dù Quyên có thêm mắm dặm muối cho câu chuyện ly kỳ và kéo dài thời giờ ra thì cũng chỉ được nửa tháng. Hết chuyện nhai thập tứ hiếu, chúng reo lên mừng rỡ ai ngờ Quyên lại lười chuyện ngụ ngôn của La Fontain, kể xong còn bình giải làm Sáng nằm bên cứ lẩn qua lộn lại không ngủ được và cảm thấy nhột nhột vì bị đụng chạm. Kiểu này cứ mãi kéo dài sẽ không tốt vì được đàn ông sẽ lân đàn ông đầu nên cả bốn mẹ con đều bị Sáng "tống nhẹ" ra khỏi phòng lấy cớ cần ngủ, nghỉ để mai sáng còn đi làm.

Nhờ ở chung phòng Sáng mà Quyên khám phá ra một điều là hạnh phúc không phải do một mà phải hai hoặc hơn nữa mới tạo thành. Sống quây quần với chồng con, bên tiếng cười đùa, nô giỡn, ngắt cầu dù không hẳn là tuyệt đối nhưng Quyên cũng thấy cái hạnh phúc hình như đã lơ mờ xuất hiện. Nếu Quyên đẹp được phiên muộn và những suy nghĩ con con chỉ gây phiền não cũng như bằng lòng an phận với những gì mình đang có thì cuộc đời cũng không đến nỗi nào. Nhưng có mấy ai chịu chấp nhận an phận? Kẻ đuôi mù què cụt còn tìm cách để sống vươn lên, để mọi người đừng rẻ khinh thương xót, để làm một cái gì hữu ích cho mọi người và để hoà nhập trong guồng máy xã hội. Có con chim nào bị nhốt mà không tìm cách sổ lồng? Có người đàn bà nào lại không muốn hạnh phúc vợ chồng tuyệt đối? Muốn có hạnh phúc phải cả hai người cùng tạo và cùng nuôi dưỡng? Như vậy đâu phải chỉ riêng mình Quyên mà phải có sự góp sức của Sáng. Nhưng tạo bằng cách nào? Phải chấp nhận ngủ chung với Sáng như đã ngủ cả tháng nay? Quyên giật mình, không việc gì trên đời mà không thể làm được khi đã có nguyên

nhân thúc đẩy. Nếu không có động lực mạnh huyền bí của ma quái Quyên đầu biết được điều này, một điều mà xưa nay nàng vẫn cho rằng sở dĩ không thể ngủ chung chỉ vì tiếng ngáy quá lớn của Sáng. Muốn có hạnh phúc mà Quyên chỉ nghĩ tới bản thân, chỉ muốn nhận mà không muốn cho, chỉ đòi hỏi mà không biết hy sinh thì sao tạo được hạnh phúc? Như vậy lời than thở cay đắng của nàng có khác nào kiếp ve sầu vô dụng chỉ ca hát cả ngày mà không cần biết đôi khi làm buồn lòng những người khác.

Muốn tạo hạnh phúc Quyên phải sửa đổi trước?

Đúng, dù sao nàng cũng phải tiên phong...

Năm đầu sống trong căn nhà mới thật yên lành, không có chuyện gì xảy ra nhưng công việc làm bắt đầu gặp nhiều trở ngại đồng thời Quyên bị lừa một số tiền khá lớn vì chơi những bốn chân hụi. Sau khi mua nhà, Quyên dành dụm được chút đỉnh nên chơi hụi như bỏ ống lại có lời. Tháng tháng nàng đóng tiền như tằm ăn rồi cố gắng chờ hột chót ai ngờ đến lượt nàng, bốn chân hụi lên đến gần ba chục ngàn, chủ hụi bỏ trốn mất biệt. Buồn mãi chẳng được ích lợi gì Quyên nghe chúng bạn đi xem bói may ra có thể tìm ra tông tích của họ; nào ngờ chỉ nghe thầy tán hươu tán vượn nên được vài lần Quyên chán nản bỏ ngang. Căn nhà mang đến sự xui xẻo đột nhiên ám ảnh trong trí tưởng tượng và cứ thế mỗi ngày một lớn mạnh vì những chuyện không lành cứ liên tiếp xảy ra cho đến một hôm...

Một hôm trong sự cố tình theo chân các bạn đến chơi, Thạch đã trầm ngâm trước cổng rất lâu; mắt nhìn những tàng cổ thụ rồi đảo xuống mái ngói cong cong và cuối cùng dừng lại ở mười hai cột nhà cao vút chống trên porch chạy vòng chung quanh hông nhà. Quyên không bỏ sót một cử động nào của hắn, vẻ mặt đắm chiêu và tiếng thở dài khe khẽ đầy vẻ quan trọng khiến nàng tò mò. Chẳng lẽ anh chàng biết coi về địa lý?

Tương tá hắn cũng giống lắm, ốm yếu còm cõi, cái cổ đi trước đôi chân kèm

theo khuôn mặt xương với đôi mày rậm và cặp mắt nhỏ xíu ẩn dưới hai hố xương trũng sâu làm khuôn mặt hấn choắt lại và tinh anh như loài chuột nhắt. Giá Thạch làm thầy pháp sẽ kiếm được khối tiền, chẳng cần phải tốn nhang đèn cúng quảy, chỉ cần đảo đôi mắt cú một vòng trước con bệnh là quỹ dữ cũng phải xuất ngay.

Thạch vào trong nhà ngồi chơi một chút thì bày ra trò đánh cờ đô mi nô. Quyên cũng góp mặt tuy nàng đánh chẳng hơn ai nhưng lại thích phá đám, phá cho nước cờ rối tung lên nhất là nước triệt ầu và liều làm thiên hạ tức điên.

- Kẻ thù tôi đâu có phải là chị, giết chị đi thì tôi ở với ai?

Hát thì êm đềm du dương lắm nhưng vừa dứt câu đã tiếp theo tiếng "sát" nghe rùng rờ. Lần này Quyên không dám để thiên hạ nóng giận đòi tẩy chay nên ngồi im hơi lặng tiếng, thỉnh thoảng mới dám úp mở thí mạng một con cờ như địch và cũng là để tìm cách ướm lời xem có đúng Thạch biết coi bói coi tướng như Quyên vừa mới nghĩ không. Quyên ngoan ngoãn chịu trận cốt ý kéo dài thời giờ nên thua liên tiếp bốn bàn, chỉ còn mười hai điểm nữa là bị quệt lọ nghe. lúc đó Thạch mới lên tiếng:

- Chị Sáng số cao ghê.

Là người khá thông minh nên Quyên hiểu Thạch đang muốn ám chỉ một điều gì đó. Người tài giỏi bắn một phát chết hai con chim. Còn Thạch chỉ một câu nói gỡ được hai bài toán khó. Một là muốn giải đáp sự thắc mắc đang tràn ngập trong ánh mắt của Quyên; hai là cả hai sẽ bị cả bọn đuổi cổ ra ngoài cứu Quyên khỏi bị quệt lọ nghe. vì léo nhéo chuyện trò thế kia ai còn tâm trí nào mà hơn thua.

- Số cao hay cao số nói cho rõ ràng nghe. Ông xã tôi dễ tin lắm đó!

Thạch cười:

- Tôi nói số chị cao thành ra không ai hại được.

- Vậy mà có kẻ hại được rồi đó. Năm ngoái tôi bị mất một số tiền khá lớn anh không biết sao?

- Ôi tiền bạc nhằm nhò gì, của đi thay người.

Quyên gác con bò lục giữ một đầu làm mọi người chung hứng trong khi nàng vẫn thản nhiên chuyện trò:

- Tưởng gì, mạng tôi đáng bao nhiêu? Bất quá vài chục ngàn lấy từ bảo hiểm. Mà anh biết coi bói hả. Mặt, chỉ tay, tướng người hay về địa lý?

Sáng đang cau có vì đứng một nước cờ nên cắt ngang câu chuyện:

- Nay hai người muốn xem chân xem mặt thì đứng lên cho tôi nhờ. Bớt một cái miệng là bớt nhức đầu.

Thạch nhìn Quyên chờ phản ứng. Quyên để con bài triệt ngửa lên cho mọi người coi:

- Bói với tướng gì. Anh thêm cà phê thì nói đại cho rồi.

Có cà phê lúc này ai mà chả thích. Cả bọn quên ngay ván bài triệt các cơ của Quyên và cũng quên con vật thiêu thân chỉ cần một ván nữa thôi chắc chắn sẽ bị những vệt đen trét đầy lên mặt. Mùi cà phê và chất đậm đắng tương tượng ngấm vào cổ họng, họ chắc lưỡi lấy giọng gọi phần cho mình thật dòn, thật ròn rảng cứ như đang được ngồi trong quán. Quyên đứng lên trong khi Thạch cũng vươn vai:

- Có ai muốn thế chỗ tôi không? Tôi theo chị Quyên phụ tá bung cà phê.

Thạch theo Quyên xuống bếp, gian bếp khá rộng, bộ bàn ăn sáu ghế kê ở một góc. Đối diện là chiếc ghế bành bọc nhung và gần đó chiếc ti vi nhỏ cũng vừa được Quyên bật lên nhưng Thạch thích đứng hơn. Hắn lơ đãng nhìn Quyên nhắc ấm nước lên bếp điện.

- Có gì trục trặc trong căn nhà của tôi phải không anh?

Thạch tắt vội nụ cười, khuôn mặt trở nên nghiêm trọng:

- Chị nghĩ có hỏi trễ quá không?

Chính thái độ kịch đó làm Quyên hoảng sợ:

- Trễ nghĩa là sao mà sớm nghĩa là sao? Quả thực tôi không hiểu anh muốn nói gì?

Thạch nhún vai, hai tay bỏ vào túi quần làm vai nhô cao giống như dân bụi đời, đã vậy còn đi lại nghễu nghện trước tấm gương dài, thỉnh thoảng liếc nhìn vào. Quyên nhìn theo không bỏ sót một cử động nào của Thạch; nàng quên cả câu hỏi mềm dẻo và lịch sự cần phải có khi muốn nhờ ai một chuyện gì:

- Tôi nghĩ anh nên lên nhà trên là hơn vì tánh tôi nóng lắm, chắc chắn sẽ làm mất lòng bạn của chồng tôi.

- Có ai nhận là bạn của chị đâu mà chưa chị đã sợ?

- Anh là gì mà tôi phải sợ?

Quyên có lỗi nói chuyện dúi đục chắm mắm tôm với bất cứ người đàn ông nào nàng coi thường dù chỉ là phút đầu gặp gỡ. Sự coi thường có thể vừa nảy sinh từ lối đi đứng vừa rồi của Thạch.

- Tôi là bồi bung cà phê.

Thạch pha trò cho không khí nhẹ bớt. Quả nhiên Quyên hạ giọng:

- Tôi bung được rồi, không dám làm phiền đến anh.

- Chị suy nghĩ kỹ chưa?

- Suy nghĩ gì?

- Về căn nhà.

- Anh có thềm nói đâu, với lại bây giờ có nói tôi cũng không cần nghe.

- Không ân hận nhé?

- Có gì đáng đâu mà phải ân hận.

Thạch im lặng. Hình như hắn cần một vài giây để suy nghĩ về sự khó chịu đột ngột của Quyên. Bộ óc hắn không thể nghĩ xa hơn nên cho rằng đã là hồng thì hồng nào chả có gai, gai đâm càng đau thì hoa càng có giá trị cho

nên hấn lấy điệu bộ hăng giọng vài cái rồi trở lại đề tài vì thực lòng hấn đã thích Quyên. Chỉ cần nhìn con mắt ngó lên lút, cần cổ giật lên giật xuống là cũng biết được ước muốn và những thèm khát của hấn.

Thạch nhẹ giọng như một dỗ ngọt:

- Cho dù tôi biết coi cả địa lý?
- Không cần.
- Vì quá trễ?

Quyên vẫn trả lời nhát gừng, mắt không rời ấm nước đang reo:

- Trễ hay sớm cũng đã mua rồi.
- Không thể bán được sao?
- Nhà đạo này xuống giá quá, mới có một năm tính ra lỗ hết gần hai chục ngàn không áy là không kể tiền tu bổ, sửa chữa.
- Không lẽ đành bó tay chịu chết?
- Lạ. Anh làm thầy mà hỏi tôi câu đó? Đâu phải ông thầy nào cũng khuyên người ta bỏ nhà cũ mua nhà mới.

Thạch nhìn đôi môi cong cong thoa màu hồng bóng lợt khiêu gợi dưới ánh đèn, hấn nuốt nước bọt:

- Thiên hạ đồn không ngoa.
- Gì nữa đây? Tôi không thích nghe tin hành lang.
- Ủ, thì tin trong nhà. Chúng bảo chị chua như dấm.
- Tôi thích được là chanh hơn vì mấy gã say mà không có chanh là không bao giờ tỉnh.

Con Đáp số

Chương 3

Quyên cười sau câu nói làm Thạch chột dạ, chẳng lẽ người đàn bà xinh đẹp kia đã đọc được lòng hắn? Nếu biết hắn có cảm tình đặc biệt với mình mà nàng cứ sát phạt thẳng thừng như thế thì quả bất lợi vô cùng. Thêm vào đó hắn cũng không muốn đôi co với Quyên. Đàn ông đôi co với đàn bà thì chỉ có thua lỗ. Nhưng dù muốn dù không hắn cũng không thể bó ngang ý định, đâu còn cơ hội may mắn xảy ra lần thứ hai. Thạch đi thẳng vào vấn đề:

- Quyên, tôi nói cho nghe đừng có sợ nhạ Căn nhà này sát chủ.

Đã từng đọc những chuyện hoang đường và nghe bạn bè kể chuyện nhà cửa ảnh hưởng đến cuộc sống. Nhất là những ngôi nhà có người chết oan hoặc xây cất đè lên những nấm mộ chưa được hốt cốt. Nàng thấy người gai gai lạnh khi đụng phải ánh mắt Thạch, đôi mắt đầy nghiêm trọng và lo lắng thật sự. Chắc chắn hắn không thể đóng kịch một cách tài tình như thế. Làm sao bây giờ? Nếu hỏi tới có nghĩa là Quyên đã tin, đã cố tình để cho hắn thao túng. Dù gì nàng cũng phải đứng vững ở vị trí mình, của người đàn bà luôn che đậy bằng chiếc vỏ cứng của con ốc, che đậy luôn cả sự nhẹ dạ dễ tin và khiếp sợ của mình.

- Anh nói chi mà độc địa vậy? Tôi không tin.

Tuy nói cứng nhưng đôi tay Quyên không che dấu được run rẩy khi rót nước sôi vào phin. Thạch thở dài quay đi như thể muốn tránh nhìn hình ảnh đó

nhưng hắn biết chính tiếng thờ dài của mình có một tác dụng thật mãnh liệt. Không ngờ đến giờ phút ấy mà Quyên vẫn còn cố ra vẻ thản nhiên:

- Anh đi coi nhà có bao giờ bị ai đánh lần nào chưa?

Thạch biết nếu tấn công lúc này chỉ hoàn toàn gặp bất lợi. Quyên không phải như những người đàn bà khác. Hắn nhún vai tỏ thái độ bất cần:

- Tôi cảm phục cái vô bình tĩnh của chị. Thôi để khi nào chị thật sự tin thì hãy hỏi.

Thạch bỏ lên nhà trên để lại Quyên một mình với những ly cà phê còn pha dang dở, để lại con ốc ngơ ngác trườn mình ra khỏi vỏ với khối thịt mềm như lòng của nó và để lại những hoang mang và lo sợ chưa từng có.

Cả đêm trằn trọc, Quyên vẫn không dám bộc lộ cảm nghĩ lo sợ của mình với chồng. Từ khi cố gắng tập ngủ chung để tìm hạnh phúc, Quyên thấy mình đã làm chuyện đã tràng xe cát. Lời tình tự của Quyên như cơn gió nhẹ của mùa hạ, nó dễ dui Sáng vào giấc ngủ vì càng tin tưởng rằng cái hạnh phúc luôn quanh quẩn bên mình. Ngay những lúc lo lắng cần chồng chia sẻ, vừa nói Sáng đã gạt ngang:

- Cứ lo chuyện không đâu.

Hoặc:

- Có gì đợi bữa ăn hãy nói, giờ để anh ngủ.

Quyên bật đèn ở đầu giường đọc sách, Sáng quay lưng đầu mặt trong chăn. Quyên nằm khóc thầm, Sáng tấu điệp khúc khò khò. Rõ ràng Quyên thấy mình bất lực, có cố gắng có nói nhiều cũng chỉ như nước đổ lá khoai. Lá khoai có một lớp màng không thấm nước; đầu Sáng cũng được bọc bằng lớp màng của ích kỷ và bảo thủ, chỉ biết có riêng mình... Nằm bên chồng nhưng hai tâm hồn hoàn toàn xa cách, sự lo sợ không được sẻ chia làm bóng đêm được dịp đồng lõa với những gì bí ẩn về âm hồn phủ chụp xuống ngôi nhà cổ đã gần một trăm năm. Chẳng hiểu những chủ trước có gặp trắc trở gì

không nhưng Quyên nhớ khi tiếp chuyện với người lo thủ tục bán nhà thì họ bảo vợ Ông chủ nhà bị xe đụng chết nên phải bán để trốn chạy kỷ niệm. Lúc đó Quyên không nghĩ gì hết. Nhìn căn nhà cao nhất và cổ xưa nhất trổ bật giữa những ngôi nhà khang trang nằm rải rác trên những đám cỏ nhung xanh mướt choán ngập hồn nàng. Giờ đây nằm ngẫm nghĩ lại, cảm giác ớn lạnh cứ cuộn cuộn chạy dài trên xương sống. Quyên muốn nói hết những lo sợ cho chồng nghe, chẳng những để được trấn an mà hơn thế nữa nàng còn muốn Sáng đưa vai đỡ hết những lo lắng cho mình; như cây tùng cây bách che nắng che sương cho những loài cây nhỏ bé bên cạnh. Quyên chỉ là một con ốc sên quá yếu đuối trước cuộc đời nên bắt buộc phải rúc trong vỏ cứng tranh đấu cùng phong ba tuế nguyệt. Chỉ có Quyên mới hiểu được mình, sức người có hạn, Quyên đang cần sự trợ giúp tinh thần...

Hết trần trở lại trần trọc, từng đêm rồi từng đêm, cuối cùng cũng tự mình Quyên ghé vào thư viện mượn một ôm sách nói về đất đai phong thổ và cách thức xây cất nhà theo phương hướng. Mất hơn bốn tiếng ngẫm nghĩ và tìm hiểu, Quyên chẳng tìm được những gì quan trọng hoặc nguy tai ngoài trừ những tàng cây quanh nhà quá nhiều đã lấy hết khí dương. Lúc đó Quyên mới thở phào và tự trấn an rằng những lời nói của Thạch chỉ là phỏng đoán, dù gì tin sách vẫn hơn.

Tin vào sách vẫn hơn nhưng khoảng giờ ăn trưa Quyên lại gọi cho Thạch:

- Anh thích nhậu chứ hả?

Đường giây bên kia im lặng nghe ngóng, hình như Thạch đang nghĩ đến vấn đề gì khác và quan trọng hơn.

- Cuối tuần này xuống tôi chơi, luôn tiện nhờ anh chút việc.

Thạch dè dặt:

- Việc nhẹ hay nặng?

- Lao động bằng chân tay. Tại thấy anh ốm yếu như chèo chèo bám trên cây

chắc chắn không rớt nên nhờ anh đeo trên ấy cửa hộ mấy nhánh lò xo xuống mái nhà.

Thạch cười có vẻ khôi hài:

- Chão chàng không biết cửa cây, chỉ biết đeo thôi.
- Cũng không biết nhậu luôn hay sao?
- Ở chị nói lạ, con gì mà chẳng biết ăn.
- Vậy thì tám giờ Chủ Nhật xuống tôi ăn sáng, ăn trưa và tối nhé!

Bên đầu giấy tiếng Thạch cười lớn:

- Được chị chăm sóc chu đáo như vậy tôi nghỉ cửa cây chứ không cửa nhánh đâu.

Quyên cười đồng tình:

- Cửa gì thì cửa miễn tôi không để anh đói khát là được rồi.

Quyên chỉ biết Thạch qua Mẫn và Ngọc, vợ Thạch cùng làm chung sở. Ngọc vui tính dễ dãi nhưng ít khi Quyên đến nhà vì e ngại vu vơ nào đó; cũng có thể nàng không muốn tạo cơ hội để Thạch đến gần mình hơn. Lý do nào?

Hình như Quyên linh cảm trong ánh mắt Thạch có cái gì khác lạ mỗi khi nhìn mình.

Thạch cũng không phải là bạn thân của Sáng. Thực mà nói, Sáng chưa có người bạn thân nào cả vì bản tính khó chịu lại không thích giao thiệp. Thỉnh thoảng có vài người bạn học khi xưa gọi lại Sáng cũng lợt lạt tình cảm nếu không muốn nói là lẩn tránh. Đôi khi họ tự xông xáo đến không hẹn trước thì Sáng đành phải chịu. Được cái khách nào thì khách Sáng cũng tiếp đãi ân cần và trông có vẻ niềm nở lắm. Quyên cũng thích có bạn, nhập bọn với họ đánh cờ, tán dóc, đàn hát cho đỡ buồn. Phải cái tội bạn Sáng chẳng ai thích làm; tên nào tên nấy lười như hủi nhưng được cái mỗi lần họ đến chơi lại là giờ nghỉ ngơi cho Quyên. Đâu ai thích nhìn Quyên lang thang ở ngoài vườn; họ kêu họ réo cuối cùng cũng phải phui tay vào nhà lo việc bếp núc. Bữa ăn

chỉ có mỗi món phá lấu lẩu bao tử, đôi khi vài chục đũa ếch chiên bơ hoặc một chảo cua rang muối. Vậy mà lại hợp khẩu vị của đám nhậu này; họ ngồi kể cà rỉ rả cả buổi. Đạo này Quyên đã khá hơn nên không còn như các bà vợ thời xưa thấy bạn của chồng tới là phải com hầu nước rót. Nàng dọn ra bàn một đĩa đồ ăn khổng lồ, xì dầu, ớt, tỏi nguyên cả chai, đá dòn sẵn một thùng để ai ăn tự người ấy lấy.

Ngồi nghe các bạn đấu hót vui tai thỉnh thoảng Quyên cũng chêm vài câu pha trò làm họ lăn ra cười:

- Vợ Ông Sáng thế mà đáo để.

Quyên cũng chẳng vừa:

- Còn hơn để các ông quay tôi mòng mòng như chong chóng.

- Ai lại đại thế, quay chị ngã lấy ai dọn chén đĩa?

Quyên đưa mắt nhìn Sáng:

- Dọn dẹp là không có phần tôi. Ai quay được cứ quay.

Nhìn ánh mắt Quyên họ hiểu ngay Sáng sẽ là nạn nhân sau chiến cuộc điều tàn. Thế là cả bọn bủa vây Sáng, người bảo vùng lên, kẻ bảo không được vì như thế là bất công. Riêng Quyên, chỉ có nàng mới hiểu được những gì cần che đậy và những gì cần phải nói dối, nhưng hầu như lúc nào Sáng cũng để lộ những hớ hênh vô tình:

- Các cụ làm gì mà la toáng lên vậy? Đừng nghe những gì vợ tôi nói mà hãy nhìn kỹ những gì vợ tôi làm.

Sáng không thích thơ văn, cũng không thích những lời phát biểu của các ông tai to mặt lớn nhưng lại hay mang những lời "vàng ngọc" để đời của họ ra thêm thắt cốt sao mọi người chú ý đến mình. Quyên ngượng cả đôi đường, nàng lờm chờm chữa thẹn chứ không nói gì mặc cho đám bạn nhao nhao bàn tán. Mỗi lần bị lộ tẩy, những đợt sóng ngầm ngấm ngầm trong lòng Quyên lại

dâng cao đòi một cuộc vùng dậy. Nàng đã phải tự đè nén bằng những lời an ủi: Công việc của đàn bà...

Con Đáp số

Chương 4

Sau khi hẹn với Thạch, Quyên quay số điện thoại quen thuộc cho chồng. Bất cứ tiệc sinh nhật hay có buổi họp mặt ở nhà, nàng cũng đều liên lạc với Sáng qua điện thoại. Không nhìn thấy mặt Sáng, không nhìn thấy vầng trán nhăn lại và đôi mắt cau có khó chịu Quyên mới đủ bình tĩnh nói hết ý mình...

- Sao được không anh?

- Để tính lại coi, có cây quanh nhà vừa đẹp lại vừa bớt tiền máy lạnh. Sao em đòi chặt đi?

Quyên tắc lưỡi trước khi nói dối:

- Chỉ ít nhánh thôi cho khỏi muỗi mòng, hơn nữa em đã hỏi rồi không cần phải giấy phép giấy tặc gì cả.

- Em hỏi ai? Hỏi bà Quyên đó phải không?

- Khi, còn giỡn cho được. Em có nhờ anh Thạch tới phụ với anh.

Sáng gạt đi:

- Nhờ vả làm gì, anh cura em kéo không được sao?

- Anh cura em kéo? Anh làm như kéo cura kéo kít của đám con nít bày trò chơi. Sức em như vậy mà bảo kéo? Anh không thấy những nhánh lớn xòa hẳn xuống nhà? Mà thôi em làm phụ anh cũng được. Năm nay mình sẽ có

mái nhà mới.

Giọng Quyên nghẹn lại. Sáng hay có những tự ái với vắn hoặc cũng có thể quá tự tin vào vợ, nghĩ vợ cũng làm được những việc nặng nề như đàn ông. Nói cho đúng Sáng quá vô tình.

- Thôi em bye.

- Nè đừng có cúp ngang nghe không. Muốn gì cũng được nhưng anh không ưa Thạch. Em quen ai khác không?

- Anh nói lạ thật, tất cả đều là bạn anh. Muốn nhờ gì thì anh cứ gọi thẳng cho họ.

Hỏi thẳng họ? Chưa bao giờ Sáng nghĩ đến điều đó. Một tên lười có bao giờ tính chuyện phải lợi quãng đường dài để đi ăn một tô phở hay phải bỏ thời giờ để làm những công việc không kiếm ra tiền. Hơn nữa đã chắc gì có ai xuống phụ hẩn? Sáng ngần ngừ:

- Thôi cũng được nhưng có làm gì để đãi người ta không?

Biết cuộc đời Sáng chỉ toàn ăn với nhậu nhưng khi được chấp thuận Quyên vẫn cười vui:

- Giá anh thích làm như thích ăn thì đỡ cho em biết mấy. Minh nhờ họ đến làm mà còn bày ra ăn thì biết thuở nào mới xong. Em định chỉ nấu chõ xôi gà ăn từ sáng đến chiều cho tiện.

- Đừng đùa kiểu đó nghe anh bỏ job چرا cho coi.

Nói thế nhưng cuối tuần Quyên cũng làm bánh bèo bì tôm sấy, cà phê sữa nóng cho bữa ăn sáng. Bữa trưa có bánh ít trần nhân tôm thịt. Thạch cười khi thấy hai bữa liền toàn là bánh:

- Chị khôn tổ sư, ăn như vậy chỉ có ớn chứ đâu có no, bụng còn lửng lửng mới ham làm việc. Nói thật cho tôi biết nếu bữa tối cũng bánh nữa thì tôi giải nghệ tại chỗ.

Mặt Sáng cũng bí xì:

- Giá nấu cơm thì còn có đồ ăn, mình nhậu lai rai ba cái rau xào, thịt chiên cũng đỡ ghiền. Đàng này toàn là bánh ai mà dám uống với bia.

Biết mọi người đã hiểu thâm ý của mình nhưng Quyên vẫn cười giả lả:

- Làm bánh bộ dễ lắm sao? Các ông xem dưới này có ai bán bánh bèo, bánh ít nhân tôm thịt cho các ông ăn không? Chăm sóc lo lắng như thế còn than với thờ, thôi ráng làm chiều có món lẩu lươn.

- Chùng nào đi mua lươn vậy cà? Thạch tỏ ý nghi ngờ.

- Ông này đa nghi, không ướp sớm làm sao ngấm gia vị mà ngon?

Nhớ đến món lẩu tuần trước vợ làm, Sáng nuốt nước miếng:

- Nhớ lóc cả xương sống của nó nữa.

Quyên cảm thấy khó chịu, có thể tại trước mặt Thạch; mặt nàng nhăn lại:

- Mình anh ăn em còn siêng chứ có anh Thạch ăn như thần. Chịu thôi.

Thạch tủm tỉm cười, hai vợ chồng kể cũng lạ, tự nhiên đối thoại đến nỗi tưởng khách cũng là người nhà. Có điều họ sống như thế sẽ rất có lợi cho sự tới lui thăm viếng của mình...

Buổi chiều đang đứng ngắm tuyết tác vừa hoàn thành, thấy Quyên đến gần, Thạch hỏi khê:

- Ai bày cho chị chuyện cưa cây vậy? Đâu có tác dụng gì đến việc sát chủ đâu?

Người Quyên lại run lên, nàng lẩn tránh:

- Đã bảo không nói đến chuyện đó cơ mà!

- Rồi chị chờ coi không lâu đâu, trong vòng năm nay thôi.

Hình như Thạch cũng giống như Sáng chỉ mang đến cho nàng những buồn rầu lo lắng. Lời nói hôm nào của hắn lại ám ảnh nhưng nàng vẫn lì:

- Anh xem tôi sống cỡ này quá đủ, thêm nữa chỉ ăn bám chồng con.

- Chị chết đã phước. Thiên hạ đi châu diêm vương để chị làm bà góa mới lo chứ.

Rõ ràng là Thạch muốn xoay trở lại câu chuyện; Quyên cố làm mặt nghiêm:

- Đừng nói chuyện đó nữa, tôi không phải là người dễ tin dị đoan.

- Không tin mà چرا cây?

Quyên giật mình, thì ra mọi chuyện đều không tránh được cặp mắt cú vọ quá tinh tường của hắn. Mà hắn là thầy bói mà! Nàng nói ngang:

- Tôi cóc thèm nghe. Kể từ bây giờ chấm dứt những chuyện vớ vẩn đó.

- Còn mười hai cột nhà bao giờ tính چرا đây? Thạch vẫn không buông tha.

- Chắc phải chờ hurricane, nhà xập anh mới lấy gỗ mang về cho bà xã nấu bánh tét chứ!

Quyên nhấn mạnh chữ bà xã để Thạch chợt dạ nhớ lại mình đã một vợ hai con nhưng hắn vẫn tỉnh bơ. Biết Quyên đang bực Thạch bỏ ngang câu chuyện bước lên thềm ngắm những khóm hoa tím đỏ mọc đầy quanh nhà. Hắn còn lạ gì tính nết đàn bà, càng yếu đuối sợ hãi lại càng tỏ ra mạnh mẽ uy quyền; nhất là vấn đề sinh mạng chồng con, Quyên lo lắng nên đã nảy sinh sự gắt gỏng khó chịu là phải. Có điều con bệnh này bướng bỉnh lắm, hắn sẽ phải làm cho Quyên tin và phục phục dưới quyền năng của hắn.

Thạch không phải là người tốt vì hắn chuyên lợi dụng sự mê tín và yếu lòng của đàn bà để tán tỉnh chiếm đoạt. Đối với vợ, hắn đã có quá nhiều thành tích về những chuyện tình bỉ ổi. Có điều người hắn theo đuổi toàn là những người đẹp và bướng bỉnh. Càng bướng bỉnh càng dở quỉ thuật và thủ đoạn nào tung ra thì cũng khốc liệt.

Thạch thích những loại hoa lạ, đẹp, gai góc và đầy xạ độc làm ngộp chết loài người. Hái được cành hoa đó mới vinh dự, chiến thắng đó mới gọi là vinh quang. Trong tỉnh nhỏ này nào có ai sáng giá như Quyên, có điều Quyên sống che đậy quá, người đàn bà sống che đậy không bao giờ tâm sự than thở những trái ngang cay đắng của họ, đó là cái khó khăn cho hắn. Thêm nữa Quyên lại còn có tánh kênh kiệu, kiêu kỳ. Hình như Quyên không có hạnh

phúc nên nàng đã trút hận thù qua những người đàn ông thích theo đuổi nàng. Đã theo đuổi là phải chấp nhận, đã chấp nhận là phải biết lì, đã biết lì là được. Đúng, lì là được... lì là sẽ thắng...

Con Đáp số

Chương 5

- Anh Thạch nè! Cưa cây xong rồi thấy sáng sủa quá hả nhưng được cái này mất cái kia trông hết cả thơ mộng. Đám con tôi cũng chẳng có chỗ mà cột dây đu.

Hình như Quyên đã thấy mình đi quá lỗ trong cách giao tiếp nhất là với Thạch vì hẳn vừa cưa cây giúp mình lại chưa hề có một cử chỉ sỗ sàng, tán tỉnh. Quyên cảm thấy áy náy nên đi theo hẳn và giọng dịu dàng trở lại.

- Vậy chớ chị quên hai cái võng còn treo toòng teng ở sau nhà sao? Nó rậm như đám rừng mà tiếc chi ba nhánh cây này, gió mạnh đập xuống làm hư mái hết.

Thạch cười tươi vì hẳn biết người đàn bà đang nóng rồi nguội lại liền là triệu chứng của tình cảm dễ đổi thay. Có thể Quyên đang có sự xáo trộn trong tâm hồn, bây giờ lại khủng hoảng thêm về căn nhà nên cần trút cạn niềm lo lắng mà Sáng không thể giúp vợ nên Quyên mới nhờ đến hẳn. Âu cũng là dịp may để hẳn thắng một lèo tiến tới. Trời đang giúp hẳn nên phải cảm ơn thượng đế:

- Chị đừng có lo, con người ta không ai thoát khỏi số trời, mình làm phước

thì gặp phước. Trời luôn phù hộ những người tốt lành như chị.

Thạch môi mép. Quyên biết ngay khi nhìn đôi con mắt giảo quyết kia nhưng nàng vẫn cười buồn vì cảm thấy bất an. Nàng có khác chi con ốc sên nhất tiếng động, khẽ thấy thật im ắng mới dám thò đầu ra khỏi vỏ, đụng phải vật gì lại thụt ngay vào. Làm sao dám nói với Thạch sự lo lắng của mình? Một người đàn ông xa lạ ý xấu nhiều hơn ý tốt. Biết đâu hẳn lại chẳng nhân cơ hội này giúp đỡ để mua chuộc tình cảm nàng. Quyên đang cô đơn, người đàn bà cô đơn gặp đàn ông như lửa gặp rơm. Dù người đàn ông tầm thường xấu xa cách mấy nhưng đã dựa trên năng lực huyền bí của ma quỷ vẫn chiến thắng. Quyên không dám thử lửa vì nàng sợ không đủ khôn ngoan để vượt thoát những cạm bẫy của người đời nhưng nhìn vẻ dửng dưng gần như trêu chọc của Thạch, Quyên cũng có thể nghĩ ra hình như hẳn có tình tỏ một quyền năng nào đó chứ không có tính cách giúp đỡ kiểu bạn bè bình thường. Chúng tỏ quyền năng? Để làm gì? Chắc chắn phải để chinh phục. Quyên lạnh toát người. Nếu dùng thủ đoạn này thì hẳn ta không phải loại vừa nhưng dù sao Quyên cũng cầu mong đó là sự thật vì để chống chọi với hẳn, với sự tán tỉnh của một người đàn ông vẫn dễ dàng hơn chống chọi với những người sống ở cõi âm. Quyên lại trở về đề tài cũ.

- Không tiếc nhưng tự dừng thấy mình làm một chuyện ngu dại và phi lý.
- Tại sao chị lại nói như vậy?
- Đôi lúc nhớ lại lời nói của anh cũng thấy rờn rợn, không muốn tin nhưng cũng phải tin. Quyên đáp ứng.
- Tôi đã nói rồi chị đừng có tin. Khi nào tin hãy hỏi. Thạch nhắc khéo với mục đích tấn công tuy chậm nhưng dai dẳng.
- Thì nhận đại là tin đi nhưng tôi đã cắt cây rồi.
- Cây chỉ giảm được khí sắc thôi. Hơn nữa nếu nhà bị cây đè thì chỉ làm ăn không nên chứ không sát chủ.

- Anh cho rằng nhà tôi có ma quỷ vương vất? Cho là đúng đi nhưng sao không thấy bị họ về trêu ghẹo khuấy phá?

- Như vậy chị vẫn chưa tin?

Đến giờ phút này Quyên đã biết rõ Thạch muốn gì. Hắn muốn đọc được sự nổi trọng kính phục trong đôi mắt khi Quyên nhìn hắn. Tên đàn ông nào chẳng thế, luôn tỏ ra mình oai phong lẫm liệt trước mặt người đẹp dù về nhà, trước mặt vợ họ chỉ là một tên tầm thường chẳng ra gì; đôi khi còn bị vợ chà đạp không còn chút nhân phẩm. Không phải trời phú cho Quyên sự khôn ngoan đặc biệt mà chính vì sống giả dối che đậy quá nhiều, thêm vào sự lường gạt tiền bạc của bạn bè thân mà từ đó Quyên không tin được bất cứ người nào ngay chính cả nàng. Kể ra trong cái rủi còn có cái may nhưng lần này Thạch đội lớp âm hồn âm phủ, Quyên hoang mang và thấy như khó lòng vượt thoát được sự mê hoặc quái gỡ.

- Không hẳn đúng như thế. Tôi muốn nghe anh giải thích rõ ràng, theo khoa học cơ!

Thạch ung dung trước sự rào đón của Quyên:

- Tôi chẳng khoa học khoa hành gì cả. Nhưng phải nói cho chị biết rõ là trời đã cho tôi biết tất cả huyền cơ của loài người. Số mạng của họ tôi nhìn được như nhìn trên mặt giấy.

Vẻ mặt nghiêm trọng và lời nói chậm, chắc của hắn thu hút Quyên càng lúc càng mạnh. Hình như hắn có cả ma thuật. Nhưng càng lo sợ trốn tránh Quyên càng tò mò:

- Nếu gặp người sắp chết anh có cứu họ không?

- Cũng tùy trường hợp gia cảnh còn ràng buộc quá nhiều. Tuy nhiên cứu họ là mình đi ngược lại huyền cơ của Trời, do đó cứ cứu một mạng là tôi bị giảm đi mười năm sống.

Dáng dấp, lời nói và khuôn mặt kia thật phù hợp với câu chuyện khiến người

Quyên run lên. Người biết huyền cơ của loài người là người mang đến cho nhân loại hạnh phúc. Không. Tỉnh lại đi. Ngọc, vợ hắn đó, có hạnh phúc gì đâu lại ghen tuông suốt ngày. Mà cũng có lý. Có yêu mới có ghen; ghen vì sợ người ta cướp mất hạnh phúc của mình. Vốn không để lộ những gì trong ý nghĩ Quyên vẫn tỉnh bơ như vô tình nếu không muốn nói là pha chút bồn chột:

- Còn có chuyện đó nữa sao? Mà anh đã cứu ai chưa?

- Có tôi mới nói chứ!

Quyên mỉm cười, cố tạo cho nụ cười mang thật nhiều ý nghĩa để che đậy những xáo trộn trong lòng. Đừng để hắn đọc được ý tưởng của mình. Nếu nụ cười kia diễn đạt được điều Quyên đang muốn nói thì hắn phải hiểu nụ cười dành cho hắn đầy những nghi ngờ vì nếu tài giỏi như vậy Thạch đã chẳng phải làm một việc không dính dáng đến cái thiên phú của hắn, và nụ cười kia cũng cho rằng sự tự hào phô trương của hắn giống như tiếng kêu của loài ếch ương nằm dưới đáy giếng. Quả nhiên Thạch nhíu mày một thoáng nhưng rồi lại lấy được bình tĩnh, hắn lơ đãng như không thèm chấp nhất với nụ cười của người đàn bà hắn đang thích chinh phục.

- Chắc thời đó anh kiếm được khá tiền lắm? Quyên lại tiếp tục tấn công vì không muốn khơi động những gì đang nằm sâu trong tiềm thức.

- Phân nửa gia tài của một nhà triệu phú nọ nhưng của đó không bền, vô đó rồi ra đó.

- Mười năm sống của anh để đổi có nửa triệu bạc mà anh bảo là tiền phi nghĩa vô đó rồi ra?

- Tôi có nói của phi nghĩa đâu? Cứu một mạng là mình mang ngàn cái phước nhưng tôi đổi cái phước để lấy tiền thành ra lòng thành tâm của tôi lại biến thành lòng tham do đó tôi không cứu thêm ai nữa cả.

Quyên ngấm nghĩa đôi bàn tay Thạch, bàn tay có lẽ đã mang lại nhiều hạnh

phúc sung sướng cho vợ con nhưng rồi nàng lắc đầu như cổ xua đuổi những ý tưởng lố bịch của mình, tuy nhiên miệng vẫn thốt:

- Tay anh xương xẩu, ù nần như tay người làm ruộng mà không ngờ lại có tài. Tôi nghi chó ngáp phải ruồi. Khó tin quá!

- Ai cũng phải nghi rồi mới tin, Chính họ cũng đã nghi ngờ tôi nên sau khi chữa thuốc tây, thuốc ta không khỏi, ra vào bệnh viện như ăn cơm bữa, bác sĩ cũng đã bó tay chỉ chờ con bệnh tắt thở họ mới mang tiền của ra cầu may Ai ngờ...

- Ai ngờ anh làm cho họ sống thêm được vài ngày để cắt chia của cải đến chừng sang tên sang tuổi xong xuôi ông ta lại lặn ra và lần này thì hết phương?

Thạch cười khanh khách:

- Chị diều hay quá, cứ như thật.

- Thật là cái chắc và anh đã phải cuốn gói chạy lẹ cho nên giờ này mèo vẫn hoàn mèo.

Tưởng Thạch sẽ nổi giận vì lời nhạo báng của mình nhưng miệng Thạch vẫn không thể co lại được sau cái cười hết khổ. Một chịu đựng mà không thể tìm thấy ở Sáng.

- Đùng đùa nữa, chị đoán xem tôi khoảng bao nhiêu?

- Anh làm nghề thầy pháp chưa xong lại còn muốn kéo tôi vào nghề thầy bói nữa. Khoảng tám mươi.

Thạch im lặng quay đi.

- Đùa thôi, sáu mươi. Đúng không?

- Trật lất, mới bốn mươi.

- Vậy là anh đã cứu hai người sao khi nãy nói có một?

- Tôi chỉ muốn nhân mạnh là những người như tôi hiếm có trên đời, do đó mạng sống sẽ thọ lâu hơn mọi người.

- Khi này anh bảo cứu một mạng người là mất đi mười năm sống , bây giờ lại bảo thọ lâu hơn. Thì ra nói đi nói lại cũng chỉ là tuyên dương cái tôi của anh; tuyên dương một cách ngu ngốc, đầu đầu lòi đuôi trong khi tôi chỉ tò mò muốn biết vấn đề sát chủ do nhà hay tại tướng chết yếu?

Thạch hơi chột dạ, hấn tướng cứ lạnh quanh luẩn quẩn một hồi thể nào Quyên cũng sót ruột mà xuống nước năn nỉ ai ngờ nàng cứ đốp chát từng câu. Quyên không dễ dụ như những người đàn bà nhát gan khác. Chi bằng nói thẳng ra biết đâu vượt lưỡi câu này sẽ mắc vào lưỡi khác cùng trong một đồng cần trên tay người thợ.

- Tại nhà. Chị ra đây tôi chỉ cho.

Quyên bước theo Thạch và đứng ngay trước cổng chính.

- Cái mái cong đã là chuyện dị thường, lại còn mười hai cột chống trên một mái nữa bọc chung quanh nhà. Có nghĩa là mái trên đè mái dưới.

Quyên thấy gai ốc nổi khắp người nhưng vẫn bào chữa:

- Nhà xứ Mỹ đa số mái trên đè mái dưới. Anh nghĩ xem một căn nhà to lớn gần ba ngàn square feet mà một mái thì sườn nào chống nổi?

- Cũng lại là một lối biện luận ngu dốt bướng bỉnh, để tôi chỉ cho những chỗ khác biệt. Mái dưới nhà chị không thuộc phần chính trong nhà mà chạy chung quanh hàng hiên, đã vậy thì thôi lại còn ăn lẹm vào mái chính cả hơn hai gang tay Chết là chết ở chỗ đó.

- Vậy mà hồi mua tôi lại chọn ở điểm đó. Trông nó lạ hơn bất cứ căn nhà nào khác. Hơn nữa nhà xây theo kiểu xa xưa của Pháp nên nhìn vào là tôi thích ngay lối cổ kính của nó.

Ấn tượng nghi ngờ về Thạch đã bị lo sợ lấn áp, Quyên buồn bã nhìn mái nhà đè như lời Thạch vừa nói mà cảm tưởng như cơ nguy đang sắp đến nơi.

- Hay là tôi có tướng sát phủ Quyên cố nuôi hy vọng vì biết chuyện thay đổi một căn nhà không phải là chuyện dễ.

- Tướng sát phu là có đôi lương quyền cao hoặc giọng nói như dao chẻ nữa.
- Thôi dừng lại đi, tôi chẳng tin và sẽ không bao giờ tin vì ông thầy Thạch à, nếu anh giỏi như thế sao không mở văn phòng mà hốt tiền thiên hạ? Quyên cố tìm những sơ hở của Thạch để tự trấn an mình.

Thạch cười lớn:

- Chị nhìn kỹ đi tôi đâu phải là người cần tiền. Nếu cần tôi đã giàu to rồi.
- Bằng cách xem nhà như đã xem cho tôi? Bằng cách cứu người như đã cứu ông nhà giàu nọ?

Dẫu mê gái cách mấy mà bị nghe những lời xóc cổ xóc họng thì câu chuyện cũng không còn hứng thú kéo dài. Thạch bắt đầu cảm thấy khó chịu, giọng hơi bất mãn:

- Đến như chị mà còn nghi ngờ trách chi thiên hạ. Thôi thì cố chờ, chẳng có gì bằng thời gian. Tôi còn ở đây và chúng ta còn gặp nhau mà!

Con Đáp số

Chương 6

Quyên thở dài cầm chiếc cào con cào những mảng lá khô bị gió thổi dồn hẳn một đồng dưới gốc cây giàn ra cho đều. Câu chuyện xảy ra từ năm ngoái, Thỉnh thoảng Thạch ghé chơi nhưng tuyệt nhiên không đá động gì đến căn nhà. Bề ngoài trông Quyên tỉnh lăm nhưng trong lòng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ. Đàn bà ai lại chẳng dễ tin, nhất là chuyện ma quỷ tuy hoang đường nhưng dễ bị ám ảnh.

Mỗi tối đi làm về nhìn căn nhà im lìm chìm sâu trong bóng tối; cái mái trên to lớn đè hết mái nhỏ chạy vòng quanh hàng hiên Quyên lại rùng mình. Nàng cố giương mắt tìm kiếm những bóng đen ngòai lù lù trên nóc. Cảnh âm u tĩnh mịch làm tim Quyên thót lại từng hồi, xuống xe rồi mà mắt vẫn không rời mái ngói. Lỡ có chuyện gì... Quyên rùng mình không dám nghĩ tiếp... Không dám nghĩ nhưng lại thường kéo tay chồng để nhìn vào những lần chạy lăng ngoảnh trong ấy. Đường sinh đạo không cắt khúc không đứt ngang, dễ chừng còn dài hơn của mình. Và cũng có thể thời gian làm nàng tự tin hơn nên ngày qua ngày sự sợ hãi phai nhạt dần, Quyên bớt lo nhưng khi nhìn đàn con chẳng đứa nào biết một sự gì, cơm nước không hề đặt đến móng tay, rác rưởi trong nhà cũng chờ mẹ về quét; lỡ nàng có nằm xuống có lẽ cả gia đình khốn khổ. Sáng lại nuông chiều con một cách thái quá làm nhiều lúc Quyên khó chịu:

- Anh cưng con quá sau này chúng sẽ khổ. Bắt đầu từ ngày hôm nay em sẽ chỉ cho hai đứa con gái lo việc cơm nước; còn anh tập cho thằng lớn cắt cỏ, hút bụi và làm những việc nặng.

Tuy không biết gì về việc phòng xa của vợ nhưng thấy vợ nói có lý lại không dụng chạm đến quyền lợi của mình nên Sáng đồng tình ngay. Từ đó mỗi tuần Quyên mua bột, sữa, đường về dạy con làm bánh, nặn kem; quen dần Quyên chuyển sang làm món ăn hàng ngày. Việc học tập trong thời gian đầu có vẻ khó khăn. Cá mú tanh tao, ướat át lại thêm cả hai cô con đều có máu lười giống bố nên mỗi lần chỉ bảo Quyên cứ phải giữ nét mặt bình tĩnh vui vẻ bằng cách nhìn bóng mình trong gương. Khổ nổi hầu như tất cả mọi thứ gia vị, rau rợ, thịt cá Quyên phải dịch từ Anh sang Việt, có những thứ nhắc đi nhắc lại đến năm lần bảy lượt chúng mới nhớ. Vừa dạy nấu nướng vừa kiêm thêm cả chức cô giáo nên khá vất vả. Quyên tự trách mình xưa nay vì công việc đa đoan đã quên bằng việc dạy con bằng tiếng mẹ đẻ nên nàng

bàn với Sáng để cùng quyết định nhờ một người bạn đến nhà dạy thêm vào cuối tuần. Vài tháng sau cả ba đã biết đọc, biết viết và tiếng Việt nói không còn ngọng ngoẹo như trước nữa. Mỗi lần ăn một món nào lạ miệng do con gái làm, Quyên lại nghĩ thầm: "Cũng nhờ Thạch làm mình sợ chết mà dạy con tập nấu nướng để có thể tự lo cho bản thân chứ nếu không cho dầu đến muôn đời." Như vậy Thạch vẫn đứng ở vị trí đẹp trong ý nghĩ của Quyên.

- Bây giờ có chết em cũng nhắm mắt.

Sáng không thắc mắc và không hỏi tại sao chết lại sợ mở mắt. Mấy lần Quyên mở lời và nếu Sáng hỏi gần để tìm hiểu thì câu chuyện đâu đến nỗi. Dù gì hai vợ chồng cùng tâm sự, san sẻ và có sự đề phòng thì cũng giảm bớt nguy hiểm phần nào hoặc nếu Chúa có gọi thì cũng sẵn sàng dọn mình về với nước trời. Đàng này chỉ mình Quyên tối sớm cầu nguyện, xin gia đình được bình yên, xin được tai qua nạn khỏi. Khi những ý nghĩ và sự lo âu hầu như không còn thì một tai nạn kinh khủng xảy đến. Một tai nạn kỳ lạ mà cho đến bây giờ ngồi ngẫm nghĩ lại Quyên vẫn thấy như có bàn tay vô hình hoặc phù phép nào đó đã cố tình ám hại.

Trước hôm lễ Tạ Ôn vào đúng ngày sinh nhật Sáng. Không như mọi năm Quyên vẫn tổ chức ở nhà, vừa thân mật lại vừa có thể kéo dài cuộc vui bất cứ đến giờ nào. Hôm đó vì muốn dành ngạc nhiên cho Sáng nên nàng đã đặt phần ăn và âm thầm mời bạn bè tới dự. Nửa tiếng trước giờ khai mạc, Quyên gọi điện thoại về báo tin cho chồng lái xe tới.

Đúng giờ, bạn bè đã đến đông đủ. Quyên chạy lăng xăng tiếp khách trong khi các con đứng chung quanh chiếc bánh sinh nhật hai tầng cắm sẵn những cây đèn cây đủ màu thì một loạt đạn nổ ngay trước tiệm. Tiếng súng nổ dồn dập khiến mọi người nhón nháo chạy ủa ra ngoài.

Trong những khuôn mặt hốt hoảng, trong những tiếng còi hú vang rền khẩn cấp của xe cứu thương, trong những vệt sáng xanh đỏ quét từng vòng tròn

liên tiếp của xe cảnh sát, Thạch lách đám đông hốt hải mở cửa chạy vào nhìn Quyên lặng người.

Quyên hiểu chuyện gì đã xảy ra. Căn nhà sát chủ, mái dè, Quyên cao số.

Bằng đó thứ dồn dập ủa đến cùng một lúc khiến máu trong người Quyên như bị loãng ra và nàng té xỉu liền tại chỗ.

Hôm sau vào nhà thương thăm Sáng, gặp Thạch ngay phòng lạnh; hấn chỉ cho nàng bộ đồ Sáng mặc tối qua để nàng nhìn tận tường máu ướt đầm trên ngực áo chồng. Một tràng đạn thì còn gì sống nổi. Quyên lịm người đi trong khi giọng Thạch đều đều:

- Đúng là cái số xui. Thằng Mỹ đen bắn ầu. Chị nhìn xem hình này phải là anh ấy không?

Quyên nhìn tám hình rồi như một linh cảm nàng hỏi dồn:

- Sao anh biết người bắn là Mỹ đen, lại đàn ông? Hình này sao anh có? Anh và hấn liên quan gì đến nhau?

- Biết ngay mà chị bình tĩnh lại đi.

- Phải bình tĩnh và tôn trọng anh lắm tôi mới hỏi như vậy nếu không...

- Nếu không?

- Nếu không tôi sẽ gào lên và cào nát người anh ra.

Thạch khẽ run lên vì xúc cảm, hấn cố lấy giọng đùa nhưng là thật:

- Giờ chưa phải là lúc mình cào cấu nhau.

Biết mình lỡ lời vô tình tạo cơ hội cho Thạch chồm hóp, Quyên nghiêm nét mặt:

- Tôi nghĩ anh không nên đùa trong lúc này.

Nhìn khuôn mặt Quyên tái xanh, Thạch biết đây là cơ hội ngàn năm một thuở. Hấn nắm lấy bàn tay lạnh ngắt ấy và bằng giọng trầm trầm an ủi để đo lường cảm tình và sự tin tưởng của Quyên:

- Chúng ta vẫn là bạn và khoảng cách lúc nào cũng có giới hạn. Tôi quý chị

cũng như đối với Sáng. Những tin tức này đều thu lượm từ cảnh sát vì họ đã chụp được tên Mỹ đen ngay sau đó.

- Hoang đường và khó tin.

- Khó tin nhưng có thật. Tấm hình tôi lượm được khoảng khá xa chỗ anh ấy bị bắn. Có lẽ trong lúc hấp tấp, nó rớt từ trong túi tên sát nhân.

Quyên nhìn hình, một khuôn mặt xa lạ ngoài trừ mỗi bộ râu và vàng trán hói. Không còn gì để nói với Thạch nữa, nỗi lo lắng bao tháng ngày đã đến...

Sáng nằm trong phòng lạnh thoi thóp từ ngày này sang ngày khác, ngay đơ như một xác chết ngoài trừ nhịp tim rất yếu ớt, tất cả bộ phận hô hấp, tiêu hoá đều nhờ đến máy móc, có nghĩa là sống một mà chết đến chín phần.

Tuần lễ đầu Quyên lẳng lặng ra vào bệnh viện như một cái bóng. Cái bóng đau khổ mang nặng hình hài và bệnh trạng của chồng, hình hài của mỗi trái tim còn biết đập. Quyên không dám nghĩ gì nữa hết kể cả ngôi nhà sát chủ.

Sớm tối nàng chỉ biết thăm thĩ cầu xin, dưới bàn thờ, dưới ngọn nến vàng vọt lung linh, Quyên như một sinh vật bé nhỏ đang hấp hối. Con vật đang đau khổ dẫy chết thì đâu còn nghĩ đến yêu đương, hạnh phúc? Quyên đang nghĩ đến sinh mạng của chồng và câu "họa vô đơn chí", tai họa kế tiếp nào sẽ xảy ra Cho mình hay cho đàn con? Quyên vật vã than khóc và nàng bằng lòng đổi chác, mặc cả sinh mạng mình với Chúa để đổi lấy sự sống còn của Sáng.

Trước mặt Chúa thì Quyên nhỏ bé yếu đuối nhưng trước mặt bạn bè, trước mặt Thạch, Quyên vẫn thản nhiên như một chấp nhận. Thạch cũng thường hay đến bệnh viện thăm Sáng, thực ra đó chỉ là cái cớ để được gặp Quyên.

- Đừng lo lắng quá mà mang bệnh.

- Chuyện xảy ra rồi có lo lắng cũng đến thế thôi. Anh xem tôi vẫn như thường.

- Chị qua mất được thiên hạ chứ đâu qua mất được tôi.

Quyên thở dài mệt mỏi và mặt thoáng những khó chịu:

- Đừng đi quá sâu vào đời tư của kẻ khác, nhất là một người đang ở hoàn cảnh như tôi. Anh nên biết điều một chút thăm bệnh chỉ nên nói về con bệnh là điều tốt hơn hết.

- Con bệnh? Chị dùng chữ đúng chứ? Con bệnh hay xác chết? Chị tưởng xác chết sẽ sống lại?

- Anh bóp cổ tôi còn hơn nói những lời trắng trợn ác độc như vậy.

- Tôi chỉ lo cho chị thôi. Chị không thấy con người chị đang đi vào cõi chết, thân thể chỉ còn da bọc xương?

- Cảm ơn anh đã quá lo chuyện bò trắng răng. Ở hoàn cảnh tôi anh cũng chẳng hơn gì.

Thạch tỉnh bơ trước sự khó chịu hằn đầy trong đôi mắt Quyên; hần nhẹ giọng:

- Mình đừng cắn đấn nhau nữa, ra ngoài kiếm quán nước nào ngồi nói chuyện.

- Anh lạm dụng danh từ quá. Tiếng Việt tuy phong phú nhưng đâu thể gọi con heo thành con chó, nhìn vợ anh qua tôi được. Quyên nghiêm mặt.

- Xin lỗi nghe Quyên. Tại thấy ốm quá mà xót xa.

Bây giờ thì Quyên đã hiểu Thạch đến đây với mục đích gì. Cái lỗi nói chuyện kêu tên hoặc không có chủ từ là họ muốn tiến dần đến sự thân mật hơn. Với con người bị tiếng sét ái tình hoặc giả vờ bị tiếng sét thì cũng giống như nhau, dai và trơ trước.

- Chồng tôi tỉnh dậy mà nghe anh nói thế chắc xỉu tiếp tục. Anh tới đây để thăm bệnh hay giết con bệnh? Anh đến để an ủi tôi hay làm cho tôi sống dở chết dở? Anh khả ố vô cùng Thạch ạ!

- Xin lỗi đã làm Quyên giận, thực ra tôi chỉ lo sợ những gì sẽ xảy ra kế tiếp mà thôi.

- Việc xảy ra chỉ có trời mới biết trước.
- Quyên ngang bướng quá nhưng tôi biết chỉ vài ngày nữa Quyên sẽ cầu cứu đến tôi.

Vẻ nhỏ nhẹ và chịu đựng của Thạch làm Quyên cảm thấy mình la lối vô lý, nàng cũng nhẹ giọng lại:

- Có cầu anh cũng chẳng giúp được gì. Anh bảo tôi bán nhà? Đã giao cho họ cả năm mà đâu ai thèm mua Còn dọn nhà đi chỗ khác? Lối giải quyết của bọn nhà giàu, tôi chẳng có tiền theo lối ấy.

Thạch chột mím cười, đã từ lâu lắm mới thấy nụ cười tinh quái nở trên môi.

- Còn một cách nữa nhưng nói bây giờ thì hơi sớm có thể tạo sự thù ghét. Có điều nếu Sáng thoát chết kỳ này thì năm tới sẽ là thằng con trai của Quyên.

Thạch đã đánh trúng nhược điểm của người đàn bà, không gì quý giá bằng những đứa con của họ, bảo là những đứa con sẽ từ từ chết đi thì có cứng rắn, có vô tâm cách mấy cũng phải hoảng sợ.

Con Đáp số

Chương 7

Quyên thấy như mình không còn đủ sức đứng vững, chung quanh trái đất ngã nghiêng, quay quay như hôm nào Thạch báo tin Sáng bị trúng đạn. Nàng lão đảo và lần này cũng lại Thạch đỡ Quyên ngã trên vai hắn. Người Quyên run lẩy bẩy; vòng tay Thạch cũng run không kém nhưng hai xúc cảm khác nhau, một là thêm khát được nương tựa, che chở còn một là sự thô bỉ chiếm

đoạt. Tuy hai xúc cảm khác biệt nhưng hai tâm hồn gần gũi nhau lắm. Thạch đang là hiện thân của con quỷ đục vọng đầy quyền năng che chở; còn Quyên, kẻ khốn cùng, đói lạnh vừa kiếm được mái chòi có ánh lửa.

- Anh Thạch, Anh có cách gì giúp tôi?

Thạch nhìn Quyên bối rối, bối rối thật sự trước đôi mắt van lơn của một người đàn bà đẹp. Đầu hấn cúi xuống thật thấp gần như áp má mình lên má Quyên:

- Có chứ, nhưng để xem bệnh tình của anh ấy như thế nào.

Quyên bật khóc:

- Nếu anh ấy thoát thì con tôi sẽ chết còn nếu anh ấy chết thì...

Vòng tay Thạch hình như xiết mạnh hơn, giờ phút này hấn phải công nhận Quyên có một thân hình thật đẹp; bộ ngực săn cứng theo cái ghì áp chặt vào ngực hấn.

- Quyên bình tĩnh lại đi, chuyện đâu còn có đó. Điều trước tiên hãy cầu cho anh ấy tai qua nạn khỏi, sau đó tôi sẽ tìm cách cố giúp Quyên.

Quyên buột miệng:

- Ngày xưa anh cứu được người ta sao bây giờ anh không cứu cho chồng con tôi?

- Để tồn thêm mười năm thọ mà chẳng được gì?

Quyên giật mình vì câu nói lạ lùng của Thạch. Nàng đẩy tay hấn ra và đứng lùi lại đằng sau, phút giao động lằng lộn:

- Thì tôi cũng trả ơn anh như người ta đã làm.

- Bằng nửa gia tài? Quyên ơi sao ngốc thế! Xứ Mỹ này tôi còn lạ gì nhà cửa đất đai ruộng nương, nhìn thì đẹp mắt lắm nhưng bên trong trống rỗng, tất cả đều là của nhà băng.

- Không thì anh kêu người định giá tài sản, tôi thế nhà mượn tiền trả anh.

Thạch đi bộ ra ngoài sân parking với mục đích để Quyên phải theo năn nỉ.

Quả nhiên nghĩ đến thằng con trai duy nhất, Quyên quên tất cả mọi sự và lần đầu tiên nàng tắt tả chạy theo sau một người đàn ông.

- Anh Thạch. Tôi cần nói chuyện với anh.

Thạch không đứng lại:

- Tôi bảo Quyên ngốc mà cứ lờ đi. Tiền bạc của cải những thứ đó tôi đâu có cần.

Quyên im lặng lẽo đẽo đi theo Thạch ra đến tận chỗ đậu xe. Ngần ngừ một lúc lâu nàng áp ứng:

- Anh Thạch à, tôi không còn sức chịu đựng nổi. Hãy nói cho tôi biết anh muốn gì?

Quyên không biết mình đang nói gì. Khi niềm đau khổ òa vỡ, không ai còn đủ bình tĩnh lựa chọn người để khóc, để kể lể. Lúc đó kẻ thù cũng là bạn, kẻ khinh tởm cũng có thể tâm tình hướng gì Thạch đang sắp là người ơn của nàng.

- Quyên muốn thế?

Câu hỏi nhiều ẩn ý khiến Quyên giật mình nhưng nàng không còn tâm thần để vận vẹo; nàng muốn tìm một biện pháp cứu vãn cấp thời.

- Vâng, bất cứ giá nào.

Thạch im lặng nhìn Quyên như dò xét. Một lúc lâu hắn định nói gì nhưng lại thở dài.

- Quyên về nghỉ đi khuya rồi, còn coi sóc cho mấy đứa nhỏ nữa. Nên coi sức khỏe là trọng, dạo này Quyên ốm đi nhiều.

- Đừng đánh trống lảng Thạch ạ. Nói đi.

- Quyên hỏi mà như ép buộc người ta, đến tôi cũng phải sợ. Nói thật Quyên đừng buồn, cứu anh ấy là điều trái với lương tâm nên tôi không làm.

Sự chối bỏ của Thạch như gáo nước lạnh tạt vào mặt, Quyên tỉnh hẳn người; giọng nàng mai mĩa:

- Cứu người là trái với lương tâm? Thấy kẻ thù địch hấp hối người ta còn động lòng cứu chữa quên cả oán thù. Tình thương anh hạn hẹp quá, nhưng cũng có thể cách cứu người của anh đáng phỉ nhổ nên không dám nói.

Dưới ngọn đèn đường vàng vọt, mặt Quyên đỏ bừng; Thạch cũng thế, con giận vì bị chà đạp làm hấn quên sự khôn ngoan:

- Quyên cố tình ép tôi đấy nhé! Thì thôi tôi cứ nói ra nhưng còn tùy ý.

Quyên còn nhớ có lần tôi nói Quyên số cao không? Chính ra cái chết phải về Quyên vì căn nhà khắc Quyên chứ không khắc ai hết. Chỉ cần một mình Quyên đi khỏi thì mọi người trong nhà sẽ được sống yên ấm.

Dễ dàng đến thế sao hấn không nói ngay từ lúc đầu? Chắc chắn phải có ẩn ý gì đây. Quyên vô tình buột miệng:

- Nghĩa là anh khuyên tôi nên đi theo một người đàn ông nào đó?

- Tôi không có ý nói như vậy. Quyên có thể đi làm ăn xa hoặc... muốn đi đâu thì đâu.

Thạch lộ vẻ lúng túng ra mặt, chính thái độ đó làm Quyên nghi ngờ:

- Nói gần nói xa chẳng qua nói thật. Có phải trốn đi với anh là hay hơn cả phải không?

Mặt Thạch tái lại nhưng hấn cố cười lớn như thể lấp liếm:

- Biết ngay mà, cái miệng nó vạ cái thân. Lời nói của tôi bây giờ giống như một kẻ tội tệ chờ nước đục thả câu. Có điều... Thạch gằn giọng... Có điều chị làm rồi. Chị nghĩ tôi yêu chị?

Đang gọi Quyên hấn chuyển sang chị một cách bất thành linh, giọng cũng cứng và lạnh như đeo thêm đá:

- Chị nghĩ tôi thích chị?

Thạch tấn công hai đòn liên tiếp, vừa nặng vừa độc địa nhưng đối với Quyên lúc bấy giờ hấn chỉ như thăng ăn trộm bị đòn đường cùng phải chui qua nhà cầu mà thoát chạy. Sự tháo chạy của Thạch mang theo đầy những khinh miệt

từ trong ánh mắt nàng. Hấn tưởng nói như vậy là chuyển từ thế thủ sang thế công dễ dàng nên vẫn bằng những câu hỏi sống sượng:

- Chị nghĩ tôi thèm khát cái thân thể ba con của chị?

Quyên không trả lời thẳng những câu hấn hỏi; nàng chỉ nhún vai, một thái độ hết sức người lớn nhưng chứa đầy sự khinh bỉ:

- Còn gì nữa không?

- Chuyện chị muốn đi với tôi chắc phải chờ thời gian. Thạch cười khẩy.

- Vâng cảm ơn lòng vĩ đại rộng lớn của anh. Nhờ biết con người anh tử tế như thế nên tôi yêu cầu anh cũng đừng bao giờ để tôi nhìn thấy mặt. Một khuôn mặt ba que xỏ lá.

Thạch định chui vào trong xe, nghe Quyên chửi làm hấn chột dạ. Có lẽ sự tấn công gồ gạc cho hấn vừa rồi có hơi quá lỗ. Thực ra hấn chỉ sợ Quyên khám phá được ý tưởng của hấn.

- Quyên phải xin lỗi tôi, câu đó nặng lắm.

- Anh mà cũng hiểu được ý nghĩa của nó sao?

Thạch trở nên lúng túng một cách thảm hại:

- Tưởng đùa chơi ai ngờ bị chửi thật.

- Đùa cũng có trăm lối đùa. Tán tỉnh người ta không được rồi quay trở lại cắn người. Thú tráo trở như anh chỉ chơi với loại chồn cáo.

Đến giờ này Thạch mới chấp nhận đầu hàng vì từ lâu hấn vẫn không tin mình đã theo đuổi một người không có trái tim. Trong cơn thất vọng nào nề, Thạch rống lên:

- Nặng lời, quá nặng lời. Đã vậy đừng bao giờ khóc lóc chạy đến tôi cầu cứu nữa.

- Cho đến muôn đời và anh cũng nhớ cho một điều đừng bao giờ để tôi thấy mặt.

Trán Thạch lấm tấm mồ hôi, những sợi râu cứng trên mép cũng rịn ướt. Hấn

nhìn Quyên ghét cay ghét đắng trong khi Quyên thản nhiên bước trở lại bệnh viện.

Từ đó Thạch không còn đến nhà Quyên dù hay tin Sáng đã bình phục và về nhà dưỡng sức. Thật là một phép lạ đối với mọi người nhưng đối với riêng Quyên sự mừng rỡ và lo âu lại đi song song với nhau. Lời nói của Thạch vẫn ám ảnh trong từng bữa ăn giấc ngủ.

Mỗi chiều ở sở về, sau khi mọi công việc giấy tờ sổ sách được xếp gọn lại thì căn nhà mái dè lại đeo theo ám ảnh. Nhìn thẳng con trai mười sáu to lớn hơn bố, giờ mà nằm trong hòm gỗ có khác gì hòm của người lớn. Rồi những vòng hoa trắng sẽ treo đầy nhà xác... Quyên rùng mình và lại thầm thì cầu xin... Lạy Chúa, xin Chúa cứu lấy gia đình con. Chỉ có Chúa mới là người ban phát sự sống và sự chết. Con xin phó dâng tất cả sự khó và xin vâng ý Chúa định...

Bây giờ là lúc Quyên đã chấp nhận. Lòng nàng cũng chùng hẫ xuống để đón nhận tất cả sự đau khổ của cuộc đời nhưng Quyên tin rằng Chúa không bao giờ muốn con cái Ngài phải đau khổ vì sự phân lìa. Chúa không phạt loài người và cũng không thử thách đức tin của họ. Ở Chúa chỉ có tình thương và sự nhân ái. Chính Ngài đã mang phép lạ đến cho gia đình Quyên, cho Sáng sự sống trong khi cái chết đã gần kề. Gia đình Quyên đã được ơn cách riêng như vậy thì không có lý nào không tin vào quyền phép vạn năng của Ngài.

Quyên đã nhận được sự an ủi mỗi khi buông lời cầu nguyện, mỗi khi nhìn tượng Chúa giang tay trên cây thập giá. Nếu sự lo sợ và đau khổ của Quyên đem so với cái chết của Ngài thì đâu có nghĩa lý gì...

Vì thế nên đã tháng năm, tháng năm với những hạ cháy, với những cơn nóng rát của biển, với những hương thơm ngai ngái của đám cúc nở rộ, Quyên vẫn mỉm cười nhìn chúng nở rộ rực rỡ dưới ánh nắng ban mai. Niềm lo lắng nàng

đã gửi cho Chúa, một khi chấp nhận thì không còn sợ hãi và một khi đã tin vào Chúa thì không còn sợ ma quỷ, ngôi nhà mái dè giờ chỉ còn loáng thoáng ánh ảnh mỗi khi trời giông bão.

Con Đáp số

Chương 8

Sự vất vả trong công tác làm vườn đã giúp Quyên tạm quên đi những thú vui ở bên ngoài. Trong khi bạn bè sống hưởng thụ tối đa thì Quyên hầu như đã quên hẳn ánh đèn màu, tiếng nhạc đập dènh ở vũ trường, quên hẳn tiếng champagne nổ chát chúa và những tiếng cười rộn rã thâu đêm. Ngày ấy đã qua rồi, qua trong sự vui mừng vì nàng đã thoát xa khỏi ma lực cám dỗ chỉ đầu độc thân xác loài người và thực ra Quyên cũng không còn sức để che đậy. Người ta không thể giả dối với tất cả mọi người nên Quyên đã chọn bãi biển bao la để tâm sự. Tình cảm nàng chỉ có sóng, gió, nắng và những nắm rom cô độc cùng đàn hải âu biết. Hãy san sẻ cho nhau, hãy diu Quyên vào bến mộng vì sự mộng mơ là phần tư tưởng đẹp nhất của loài người không ai có quyền kết án nó.

Đã hai năm từ ngày về đây, thú vui điền viên chỉ dành cho người già nhưng lại là thú tiêu khiển cả cho những người mang nặng tâm sự như Quyên. Thật ra nàng cũng ham vui, ham sống nhưng càng tham dự vào những cuộc vui bên bạn bè nàng càng cảm thấy cô đơn và lạc lõng. Chỉ có thể chọn một, một trong những thứ cảm thấy dễ chịu nhất để được an bình trong tâm hồn...

Làm xong hai luống hoa Quyên lấy xẻng đào quanh gốc dâm bụt, hai cây duy nhất trồng hai bên lối lên bậc thang, hoa đỏ nở tua tủa. Chỉ mỗi loại này Quyên mới cho chúng ăn cá sống, hai con cá sống bự bằng hai bắp vế Thu mới cho tới qua:

- Mày nói ông Sáng chịu khó bón cá cho cây dâm bụt, hoa sẽ nở quanh năm mà lá lại nổi vân xanh trông rất đẹp.

Quyên cố cước mạnh và nhanh cho cái lỗ sâu hơn chút nữa để con cá lọt hẳn xuống dưới, vừa tránh khỏi mùi hôi vừa không sợ lũ mèo đói cào đất tha đi. Nhát đào cuối cùng thì lưỡi xẻng đụng phải một vật khá cứng. Nghĩ là rễ cây cỏ thụ ăn vào tới tận trong này, Quyên đứng lên lấy cước chim và bỏ xuống một nhát thật mạnh. Một tiếng kêu chát tai dội lên cùng lúc với tia sáng xẹt ra. Âm thanh của hai vật bằng sắt chạm vào nhau nên tóe lửa. Quyên ném cước ngồi hẳn xuống thọc tay vào lỗ tìm vật cứng với tâm trạng hồi hộp như đang đụng phải hộp tiền. Tim đập mạnh, chưa bao giờ Quyên có cảm giác kỳ lạ như thế này. Những ngón tay nàng mân mê một vật ăn sâu dưới đất, cái đầu nó trồi lên to chỉ hơn đồng 50 cent nhưng bầu và nhẵn loáng. Quyên thọc từng mũi dao tách những mảng đất ẩm nằm chung quanh. Phải đến hơn mười phút cái đinh khổng lồ mới được lấy lên. Nó dài khoảng hơn hai gang tay giống như con đinh tán bắt vào sườn nhà nhưng đinh tán còn có ốc vặn, đinh này lại không. Lại một cái là đầu đinh bị cong, cong một cách bất bình thường trong khi đầu đinh vẫn còn nhọn chứng tỏ người ta chưa xài đến để phải quăng đi. Nếu thợ chế tạo thấy cong chắc chắn phải nung lên mà gõ lại vì nó đâu phải ít chất lượng sắt mà nặng cũng đến gần nửa ký; người mua cũng không thể cầu thả đến mức độ không thèm nhìn trước khi trả tiền. Cái đinh nằm trong đất lẫn phân cá có lẽ hơi lâu vì những mảng rỉ sét đã ăn gần hết. Quyên suy nghĩ... Tháng trước không bón phân vì bận rộn, tháng này đào về hướng Bắc mà mỗi lần bón phân Quyên vẫn thường chia thành

từng hướng cho khỏi đụng vào phân cá mới. Như vậy đã năm tháng rồi kể từ sau ngày Sáng nằm trong bệnh viện, mỗi tháng đào một lỗ và cứ bốn lần như vậy lại trở lại tua đầu để tránh việc trùng hợp chỗ quá nhiều chỗ lại quá ít. Chắc chắn phải có người chôn nó... Nghĩ đến đó tự dưng Quyên thấy ớn lạnh cả xương sống. Không lẽ...

Phải tìm hiểu sự thật, Quyên cho cá xuống và lấp đất vội vàng để đào qua gốc cây còn lại. Đúng như dự đoán, cầm hai cây đinh cùng rỉ sét và có đầu cong như nhau nhưng không đều do một bài tay nào đó gò lại. Quyên hiểu rồi, có người muốn trừ ếm, phù phép để hại gia đình nàng, dù không muốn nghĩ tới Thạch nhưng những gì đã xảy ra và những khinh thường mạ lỵ của Quyên trước kia có thể đã tạo cho hắn một mối thù. Quyên vừa khinh bỉ, vừa tức giận lại vừa sợ hãi vì biết rằng chuyện bùa ngải, trừ ếm là có thật, nhất là bùa Miên, một loại bùa linh nghiệm nhất và cũng bị trừng phạt mạnh nhất khi phản lại nó. Quyên rùng mình, tiếng Thạch như văng vẳng đâu đây:

- Chị biết không, chơi bùa dễ thôi nhưng phải theo nó, nhất là kiêng cử ăn uống. Tôi theo bùa cả gần hai mươi lăm năm mà chưa lần nào dám ăn một miếng tỏi vì nó kỵ bùa sẽ hết linh. Nhiều lúc giỗ chạp thịt cá bày ê hề thêm muốn chết liều mạng ném thử miếng nem chua chỉ dính có chút xiu tỏi nào ngờ bị vật ngay tức khắc.

Nói chuyện với Thạch, Quyên khám phá ở hắn có nhiều điều thật huyền bí và đáng sợ nhưng nàng vẫn tò mò:

- Vật như thế nào?

- Vật té nhào xuống đất, tôi ôm bụng lăn lộn trong khi mắt trợn ngược và miệng xùi bọt như người bị phong giật. Bạn bè lúc ấy tưởng tôi trúng độc nhưng vợ tôi thì biết vì đã qua kinh nghiệm của những lần trước bèn nhờ bạn bè khiêng tôi vô phòng. Sau khi khóa cửa cẩn thận bà ấy cầm dao nhỏ chích vào đầu ngón tay tôi lấy vài giọt máu bỏ trong ly, xong đâu đó mang lại bàn

thờ ngải, chế vào chút alcohol rồi lấy giấy vàng đốt, miệng lầm nhảm đọc thần chú. Lửa tắt, trong ly máu cũng trông trơn, tôi hết bị vật nhưng người yếu hẳn đi như con bệnh lâu ngày.

- Sao lại đốt bằng giấy vàng, anh thờ ma xó hủ? Quyên thắc mắc vì thỉnh thoảng đọc truyện cũng hiểu đôi chút nhưng có thể truyện viết chỉ phóng đi theo sự tưởng tượng của tác giả.

- Ma xó cũng không đốt giấy vàng. Mà chị đã không tin thì hỏi làm gì?

- Thì nghe cho biết, anh chơi bùa ngải có lợi gì không mà phải kiên cữ khổ sở như vậy?

- Có chứ, lợi cho công ăn việc làm của mình.

- Chắc ngày xưa anh làm đạo chích hoặc những nghề không mấy lương thiện nên mới cần bùa ngải hỗ trợ?

- Không phải vậy. Thoạt đầu tôi theo vì khoái được con gái yêu. Hồi đó tôi rất thích con gái đẹp mà như chị biết muốn được họ phải có hai điều kiện: đẹp trai và giàu, mà tôi lại không có cả hai.

- Địa vị và cái mã bên ngoài chỉ là bước đầu gây sự chú ý. Chú ý không có nghĩa là đã yêu hay phải yêu. Theo tôi căn bản vẫn là tính tình và cách cư xử. Quyên ngắt lời.

- Chị muốn tranh luận hay muốn nghe kể về ngải?

- Nhưng anh cũng nên nói cho thận trọng một chút đừng vơ đũa cả nắm.

Thạch lừ mắt nhìn Quyên nhưng rồi hắn vẫn tiếp tục câu chuyện đang bỏ dở:

- Một hôm theo bạn bè về Châu Đốc, tôi phải lòng một cô đẹp nhất miền nhưng cũng rất kiêu kỳ. Đó là lý do tôi quyết định theo thần ngải.

- Bùa có linh nghiệm không?

- Chị nóng lòng quá!

- Tại anh câu giờ.

- Để được gì?

- Tôi muốn nói anh dài dòng mất thời giờ quá.
- Không tiện để chúng ta nói chuyện?
- Không có chúng ta ở đây mà chỉ có tôi và anh. Anh đến nhà tôi thì anh là khách, bất cứ chuyện gì người thứ ba vẫn có thể nghe được, có gì mà anh bảo tiện với không tiện? Tóm lại cô ấy bị bùa mê thuốc lú phải bỏ nhà trốn theo anh?
- Cô ta không trốn theo vì tiền đâu mà nuôi cả bầy? Có bùa bảo họ chờ mười năm họ cũng chờ, bảo không được lấy ai cũng không dám lấy. Riết rồi thấy đàn bà con gái tầm thường làm sao.
- Anh dùng bùa ngải để chiếm đoạt người ta mà còn dám vỗ ngực cho là họ tầm thường. Thực ra cũng chỉ chiếm được cái thể xác khờ khạo u mê chứ đâu có tình yêu. Bây giờ anh vẫn còn xài nó chứ? Chị Ngọc chắc cũng bị bùa của anh luôn?

Biết Quyên mai mĩa nhưng Thạch vẫn cứ tỉnh bơ:

- Lấy ai thì cũng vậy mà thôi, có điều bây giờ tôi chỉ dùng ngải để cứu người. Tháng trước ở Washington D. C., cũng có cặp vợ chồng kia sắp sửa đi tới ly dị. Họ mời tôi qua phân xử vì tôi là bạn thân của cả hai ngày xưa ai ngờ tôi lên bỏ vào trong bình trà ít bột ngải rót cho mỗi người một ly Thế là xong ngay, gương vỡ lại lành...

Quyên ngăn người vì nhớ lại mẫu đối thoại với Thạch năm ngoái. Không lẽ là hẩn? Hai cây đinh chẳng có giấy vàng bọc lại, chẳng có chữ miên êm chạy dọc ngang thì hại được ai? Quyên uể oải đứng lên để chúng vào một chỗ rồi cất cuộc xêng vì trời đã nắng gắt. Ra tới nhà sau, mùi đồ ăn xào nấu từ trong bếp theo ống dẫn khói toa? ra thơm phức làm nàng còn cào ruột gan. Quyên hít hít cái mũi. Đúng là con bé chiên thịt gà, thịt gà muôn thuở vì vừa dễ làm lại vừa dễ ăn. Quyên đẩy cửa bếp bước hẩn vào trong, hơi máy lạnh quyên lấy thân thể nhể nhại mồ hôi; con bé lớn đang lật chảo thịt ngược lên nhìn

mẹ :

- Mẹ đi bơi hay làm vườn vậy?

Nàng nhìn bộ mặt mệt nhọc của mình trong gương hỏi lại:

- Bơi thì sao mà làm vườn thì sao?

- Mọi lần làm vườn mẹ hay vô nhà lúc mười một giờ mà bây giờ đã mười hai giờ trưa.

- Thế hả! Bây giờ có ai gọi điện thoại cho mẹ không?

- Có bác Thạch gái nhắn mẹ lên chơi vì hai giờ bác sẽ gói bánh và chỉ cho mẹ công thức để làm.

Đúng là dịp may, đang định gọi cho họ thì họ lại gọi, nghĩ đến hai cây đinh Quyên thấy lòng hồi hộp:

- Ba đâu rồi?

- Ba đang ở phòng khách đọc báo.

Lại đọc báo, không đọc thì ngủ, trải qua tai nạn một sông hai chết, thay bao nhiêu máu trong người mà máu lười, ích kỷ sao cứ mãi tồn tại, Quyên thở hắt:

- Cơm chín dọn ra ăn, nói rằng mẹ mệt nên ngủ lát dậy ăn sau.

Vào phòng tắm Quyên lấy khăn khô lau khắp người, mồ hôi trộn lẫn dầu tắm nắng làm da Quyên bóng loáng và hung nâu như bức tượng nhựa. Lau đến đầu đất cát rơi đến đó, nàng ngồi bệt xuống nền gạch chờ khô mồ hôi. Hai cây đinh lại lờn vờn trong óc và những dấu hỏi được đặt ra. Có nên cho Sáng biết chuyện này không? Chắc chắn chàng sẽ cười cho là Quyên có óc tưởng tượng phi thường hoặc sẽ gạt đi vì một nỗi lo sợ vu vơ nào đó. Cũng có thể Sáng sẽ vin vào cơ đó để công khai tách rời bạn bè, tạo cho mình một thế giới cô độc riêng biệt. Nhất định không nói nữa, dù thế nào đi nữa nàng cũng phải tự giải quyết một mình. Bài toán khó cách mấy cũng phải có đáp số, cái đáp số của Quyên có thể sai nhưng làm sao không nghĩ Thạch là thủ phạm

đã chôn hai cây đinh xuống vì hắn đã lộ chủ đích một cách quá lộ liễu.

Quyên không sợ Thạch nhưng sợ bùa ngải. Biết bao nhiêu người bị thư, bị bùa ếm phải sống dở chết dở, thuốc ta thuốc tây, bác sĩ, đông y sĩ cũng bó tay. Có người bị thư bụng cứ mỗi ngày mỗi to rồi chết; lại cũng có người khùng khùng điên điên ăn sỏi ăn đất rồi cũng chết. Đàn ông khi đã si mê họ dễ làm tội ác, và cái tội ác đó cũng chỉ tại Quyên mà ra. Nàng đã có lỗi ăn mặc tự nhiên, hở hang gần như Mỹ, có lỗi nói chuyện thân thiện cởi mở dễ gây cho người khác sự hiểu lầm nhất là so sánh giữa Sáng và nàng, cả hai thân thể hai cuộc sống hoàn toàn đối ngược nhưng thực tế là gì? Nàng chỉ là người trầm lặng, buồn bã còn những sống động bên ngoài chỉ là một hình thức che đậy những khao khát nội tâm. Có thể cũng chính vì vậy mà người ta đặt dấu hỏi để rồi cố tìm hiểu. Nhìn bên ngoài có ai không nghĩ rằng cuộc sống hai người không có hạnh phúc? Từ ý tưởng đó mà họ thích chen vào tình cảm hai người, vừa tò mò, háo thắng lẫn cả thương hại.

Quyên hừ trong cổ họng khi nghĩ đến bộ mặt nhăn nhó và thái độ lố bịch của Thạch. Hắn đã đánh giá mình qua cách ăn mặc. Hở là chỉ hở khi mặc đồ tắm, không hở thì tại Mỹ đâu có nằm dài ở bãi cả ngày phơi nắng? Còn bảo rằng nàng lãng mạn đa tình thì càng vô lý. Đã có gì chứng minh hay cũng chỉ toàn là sự phỏng đoán. Ở Việt Nam chồng chết phải để tang ba năm hưởng hờ gì Sáng vẫn sống sờ sờ. Người đàn bà có chồng nhất là không được hạnh phúc thì cái chết của người chồng có khác nào là một hình thức giải phóng cho họ. Cửa tù rộng mở có lý đâu lại chui đầu vào một cửa tù khác. Lầm rồi Thạch ơi, Sáng có chết mi ráng chờ ta nuôi con ta ăn học, dựng vợ gả chồng cho chúng và chờ cho đến khi nào ta răng long tóc bạc nằm bên cạnh quan tài chồng. Lúc đó ta sẽ cho mi nụ cười, một nụ cười hãnh diện vì ta đã sống một cuộc đời trung trinh chỉ biết có con và chồng... Ghét Thạch nên Quyên không tiếc lời miệt thị để tôn vinh mình lên. Thực ra

Quyên biết trong nàng có rất nhiều điểm xấu, nhất là chưa ngủ sao biết sẽ nằm mơ, chưa đi hết đời người sao dám cả quyết mình trung trinh tiết hạnh. Nói để mà nói, để cho hả cơn tức tối vì Thạch đã có hành động và những lời nói sỗ sàng chứ bảo mình khôn ngoan, tốt lành thì chắc gì đã hơn ai hay cũng chỉ tầm thường như Thạch. Không tầm thường mà hấn dám xàm sỡ, dám có ý nghĩ sẽ chinh phục được? Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã; chẳng ai bỏ công theo đuổi những gì quá xa ngoài tầm tay, chắc chắn Thạch đã nhìn thấy những lăng mạn, những khao khát yêu đương, những cơn sóng ngầm trong lòng mình nên đã dựa vào đó để mang hy vọng... Quyên dần vật trách mình rồi lại nghĩ hoàn cảnh hiện tại mà ngán ngẫm...

- Em làm gì trong đó lâu quá vậy? Tiếng gõ cửa cắt đứt tư tưởng Quyên và giọng Sáng vọng vào.

Quyên uể oải đứng dậy mở hé cánh cửa:

- Em mệt quá nên ngủ quên trong này.
- Ai bắt phải làm, tự mình làm khổ mình thôi, ra mà ăn cơm chứ.
- Em không ăn đâu. Tắm xong em chở con lên chị Thạch làm bánh. Anh có đi không?
- Đi làm gì cho phí thời giờ, ngủ còn thích thú hơn.

Quyên khẽ thở dài khép cánh cửa lại và bước vào phòng tắm. Nước mát làm Quyên tỉnh táo nhưng nỗi buồn cứ ồ ạt tràn về. Quyên ủy mị quá, sống nhiều về tình cảm thì sẽ chỉ chết vì tình cảm. Sáng không đi thì thôi làm gì phải thở ngắn than dài. Hai người có hai cuộc sống khác nhau, hai tuổi tác khác nhau và chính Quyên đã tự cho hai người là hai khối đá cơ mà. Đã là đá hèn chi chi thích ngủ. Ngủ gì mà ngủ lắm thế? Để quên nỗi buồn hay quên mình đã có vợ? Quên trong đời đã có mình hay ngủ để chờ chết?

Tắm xong trong khi lau tóc, Quyên ra phòng ăn hỏi chồng:

- Chiều có ai đến chơi không anh?
- Không.
- Hay mình xuống anh Thạch, em mang cái gì xuống đó cho anh nhậu lai rai còn em học làm bánh chỉ khoảng vài ba tiếng là xong.
- Anh không thích Thạch.
- Ai thì anh cũng vậy hết. Sống mà cứ lủi một xó thì vào rừng mà sống.

Sáng tỏ vẻ khó chịu:

- Em đừng lôi cả đám. Anh đang nói Thạch.
- Thì em cũng đâu có ưa gì hắn nhưng bạn bè phải có kẻ nọ người kia. Tại sao mình không sửa những điều xấu của họ để biến nó trở thành những điều tốt?
- Anh không có tài đó đâu Quyên, nếu có anh đã sửa cho anh trước rồi.

Quyên thở dài:

- Nếu đã biết mình có khuyết điểm mà không sửa được thì thật là dở. Sao anh không nghĩ em rất buồn về cuộc sống hiện tại của chúng mình?
- Em còn muốn thế nào nữa chứ? Nhà cửa, chồng con, em có thua kém ai đâu?
- Nhưng hạnh phúc...
- Với anh thế này đang là hạnh phúc, còn em muốn nhìn xa hơn là tự em có điều anh thấy đàn bà hay đứng núi này trông núi nọ.

Muôn đời thì Sáng cũng chẳng thể hiểu được những cô đơn của nàng.

- Anh à! Em nghĩ giá anh yêu em thêm một chút nữa thôi thì chúng mình sẽ hạnh phúc biết mấy.
- Em còn muốn anh yêu em đến thế nào nữa? Cả tuần đi làm về được bao nhiêu anh đưa hết tiền cho em. Em muốn xài gì đó thì xài anh không hỏi đến nửa lời. Rồi rong chơi, bè bạn anh cũng chẳng màng chứ đừng nói gì đến mèo chuột trai gái. Đó không phải là tình yêu sao?

- Anh lầm lẫn giữa bổn phận và tình yêu. Những điều anh đang nói chính là trách nhiệm và bổn phận của người cha người chồng, không những của anh của em mà còn của hết mọi người.
- Bổn phận có nghĩa là đi làm về phải đưa hết tiền cho vợ?
- Anh hay em giữ cũng vậy thôi vì phải chi chể trong gia đình, tiền nhà, tiền ăn uống, xe cô...
- Nếu anh không đi làm lấy đâu trả những thứ đó?
- Không đi làm thì mình sẽ sống khác, có thể xin tiền trợ cấp xã hội nhưng có điều còn tay còn chân em nghĩ đừng nói đến chuyện sống nhờ ăn bám nó hỏng con người mình đi...

Con Đáp số

Chương 9

Quyên dừng xe trước nhà Thạch. Căn nhà nhỏ nhắn nằm gần bờ sông được nối liền bằng chiếc cầu gỗ ra đến tận chỗ đậu tàu. Chiếc bo bo chỉ khoảng mười hai feets dài duy nhất hai ghế ngồi và mặt trước được chắn gió bằng một loại kiếng trắng an toàn; đầu tàu hếch cao lên chứng tỏ cũng chịu khó đua với sóng. Quyên nhìn cái máy khổng lồ gắn ở đằng sau, ít nhất cũng chở được cả tá người, kể ra gia đình này cũng biết sống hưởng thụ. Quyên và con bước xuống xe; lũ chó Nhật lông xù phủ kín cả mắt mũi từ trong nhà chạy ra mừng tíu tít. Theo sau là Ngọc sủng sinh trong bộ quần áo màu đỏ chói; màu sắc và ánh nắng mặt trời giết cảnh vật trong mắt Quyên.

- Đàn chó thấy thương quá. Chắc đám con nít chung quanh đây thích chúng lắm?

- Thương gì được mà thương, chó gì chỉ toàn sủa đàn ông.

- Vậy là anh Thạch dạy chó tài tình quá! Ghen thay cho anh ấy mà!

- Ông ấy không có ghen đâu, người ghen mới là tôi.

Quyên nhìn những vệt nắng từ trên cây đổ xuống chui rúc trong làn da nuột nà của Ngọc e ngại:

- Minh vào nhà hay chị tính đứng mãi ngoài này?

- Đi ra vườn sau coi tụi nhỏ hái ổi.

- Chị lại chiều hai đứa, vườn ổi rồi sẽ bị tàn sát chỉ còn lại những lá.

- Ăn thua gì, ngày xưa chúng mình cũng nghịch như vậy mà thôi.

Quyên mới xuống nhà Ngọc chơi có vài lần nhưng chưa thể coi nhau gần như thân, có thể tại tính tình Ngọc khó cởi mở nên khó thân thiện. Quyên bước lên đến bậc thềm, ánh nắng vẫn còn cố tình theo đuôi nhảy múa trên màu áo Ngọc như đang trong trận đấu bò; nàng choáng váng đẩy cửa bước vào, giờ mới dám thở hắt và đưa đẩy theo xã giao:

- Màu áo hợp với nước da của chị quá. Nhìn chị có ai dám nghĩ chị là tay lái bo bo số một đâu.

- Anh ấy mua được hơn một năm mà có khi nào tôi đặt chân xuống đó. Nắng cháy da có gì là thú.

Quyên sốt ruột, nàng muốn đi vào câu chuyện ngay nhưng lại muốn tránh sự nghi ngờ của Ngọc nên cố nhẫn nại nói lòng vòng:

- Vậy chứ mua để làm gì?

- Thì cuối tuần mấy ông đi với nhau. Không ngờ cái bến nhỏ xíu này lại là nơi dập dìu tài tử.

- Còn giai nhân?

- Chưa có, vì đám tài tử này mỗi lần đi chơi về mệt là giàn binh bố trận ngay

dưới cái chòi ở chân cầu mà nhậu. Giai nhân nào dám vào, có mà đứng hầu họ.

Quyên nhìn quanh và lắng tai nghe ngóng, không thấy tiếng động trong nhà, lòng mừng khắp khởi vì nghĩ Thạch đã đi vắng.

- Anh Thạch ngủ hả chị?

- Ngủ gì, tuần nào cũng vậy, chị coi, không đi tàu thì cũng vòng vòng quanh xóm nhậu nhẹt, chồng con gì mà chán ời là chán. Sao mình làm bánh bây giờ chưa, để tôi còn xóc gạo cho ráo?

Quyên ngần ngừ, thực ra tới nhà Ngọc đâu phải học làm bánh mà nàng chỉ muốn biết về hai cây đình chôn trước cổng. Muốn khám phá chỉ còn nước làm bộ than thở tình duyên. Đàn bà dễ mũi lòng và chia sẻ khi thấy chuyện gia đình người khác lộn độn.

- Chị Ngọc à, nếu chị không gọi tôi cũng đến chơi, đang buồn chết người đi được.

- Chuyện gì vậy? Lại tình cảm lãng nhãng hay ông Sáng có mèo? Chà các ông thì trăm người như một, vợ đẹp cách mấy cũng không bao giờ hài lòng.

Quyên giả vờ mở tròn mắt nhìn Ngọc kinh ngạc:

- Chị có thờ ma xó không mà biết hết vậy?

- Ma quỷ gì, nói mò thử mà!

- Tưởng chị thờ ma xó mà dấu bạn là ác đó nghe.

Ngọc cười không nói gì thêm nhưng Quyên nhất định không bỏ lỡ dịp tìm hiểu dù phải bịa chuyện:

- Mình nên dấu những gì thiên hạ chưa biết còn đảng này thiên hạ đồn tùm lum. Bởi vì tin chị có phép giải nên tới đây nhờ chị giúp đó chứ!

- Trời, đùa chi má ác ôn vậy chứ. Bùa ngải gì đâu, đừng có nói bậy. Tin ma ma bóp đó!

Biết Ngọc cố tình trôn lánh; Quyên đành đi thẳng vào đề:

- Anh Thạch đã kể cho chúng tôi nghe sơ qua về chuyện thờ thần ngải hồi xưa của anh ấy.

- Không có đâu, thầy bùa với thầy ngải gì ông ấy. Lấy nhau cả hơn hai chục năm nay có khi nào nghe ông nói gì về chuyện đó đâu.

Quyên cười cho không khí bớt ngọt ngào vì thấy Ngọc có vẻ ngạc nhiên thực sự:

- Giờ này mà chị còn cố dẫu. Vậy chứ ai đốt giấy vàng cho anh ấy uống mỗi lần ăn tỏi bị thần ngải vật?

Giờ đến lượt Ngọc há hốc miệng quên cả ý tứ:

- Ai đồn nghe ghê quá vậy?

- Có ai khảo tra gì chị đâu, tôi chỉ nhờ chị giúp cho gia đình tôi bớt lực đực thôi mà! Nghĩ cũng lạ, chồng thì cứu người còn vợ lại để cho người chết.

Ngọc cảm thấy bối rối trước cử chỉ và những lời nói lạ lùng của Quyên, giống như một cuộc dò xét thì đúng hơn.

- Tôi không dẫu chị đâu. Chúng ta đã là bạn thì có gì phải dẫu nhất là hoàn cảnh chị hiện tại.

Ngọc bỗng khựng lại như chợt khám phá ra điều gì:

- Sao chồng tôi lại kể cho chị nghe chuyện bùa ngải, hay là anh ấy có ý gì?

- Thiệt chị ghen còn hơn chị nói nữa. Ghen quá hoá điên, mà đã điên thì đầu óc khủng hoảng, khủng hoảng dễ sinh ra nói bậy, nói bậy sẽ mất lòng...

Quyên cảm thấy tự ái mình bị va chạm, hết chồng rồi đến vợ. Nàng nói một thôi không ngừng không còn nề nang gì cả.

Ngọc cười gượng gạo, giọng nhẹ xuống:

- Chứ chị bảo tôi phải nghĩ sao bây giờ?

- Thôi để tôi kể cho chị nghe rõ đầu đuôi, Quyên lại bắt đầu dựng chuyện có ý vén hủi bức màn bí mật. Hôm đó lâu rồi trong một bữa nhậu rất đông bạn bè, tôi vô tình hỏi trống không với mục đích muốn biết trong đám có ai biết

cách dùng bùa yêu vì tôi có con bạn vừa bị chồng bỏ. Anh Thạch bảo "tưởng gì chứ chuyện đó dễ thôi đến bà xã tôi là có ngay". Như sợ mọi người không tin anh ấy nói tiếp "Hồi xưa cùng chị học bùa yêu cả mấy năm trời...

Ngọc cười ha hả, nụ cười thỏa mãn của ghen hờn, cười đến gập người xuống chảy cả nước mắt:

- Cái ông ba xàm bá láp thế mà ai cũng tin. Ai đòi gần lấy tôi, ông chú đang hấp hối. Bà con đến đông đủ chỉ còn chờ nhắm mắt mà lo phát tang, ông dám tuyên bố cứu người chết sống lại. Báo hại người nhà tin thẳng cháu rể tương lai bung nhang đèn đến và bu quanh mấy vòng chờ xem một phép lạ chưa từng có. Chị biết ông làm gì không? Sau một hồi khoa chân múa tay y như pháp sư thiết, ông lấy trong túi ra một chai nhỏ xíu - mà sau này gạn hỏi mãi tôi mới biết đó là nước đái quỷ - để ngay vào mũi của bệnh nhân. Tội nghiệp, ông già tưởng đi yên lành ai ngờ giờ phút chót còn bị hành xác giết thêm vài cái nữa làm con cháu đứt cả ruột gan. Có đến mười phút sau mới đuổi cảnh đi châu ông bà tổ. Lần đó xem một chút là mất vợ cũng chỉ vì cái tật khoái lác.

Quyên lắng nghe như người bị đeo đá nặng ngàn cân đang từ từ được gỡ bỏ, gỡ tới đâu người nàng nhẹ tới đó, hai cây đinh trong bóp cũng nhẹ theo. Bài toán nhức nhối đã có đáp số. Cái bấy tình nguy hiểm Thạch cố tình gài chung quanh nhà bây giờ đã xập, xập một cách nhục nhã ê chề. Thì ra xưa nay Thạch chỉ dựa theo lòng mê tín và sự nhẹ dạ của đàn bà để dở trò tán tỉnh, chờm hóp. Khi muốn chiếm đoạt, Thạch đâu còn nghĩ gì đến liêm sỉ và nỗi lo lắng đau khổ của kẻ khác. Hai năm qua, biết bao nhiêu sợ hãi đã gặm nhấm đục đẽo nàng. Cũng may Quyên còn đủ lý trí nhận định và sự nghi ngờ trong nàng quá to lớn nên đã vượt thoát.

Quyên rùng mình. Đời con người đâu phải chỉ gặp duy nhất một bài toán khó? Quyên tránh được Thạch nhưng còn những người khác? Làm thế nào

thoát được cạm bẫy kế tiếp khi nàng còn quá trẻ, quá lồi cuồn? Chỉ có Sáng,
chỉ có hạnh phúc gia đình, chồng vợ, con cái mới có thể giữ chân được
người vợ, người mẹ... Làm thế nào... ? Sáng ơi, anh có chịu sửa đổi... ???

Nguồn: vietmessenger.com

Được bạn: MS đưa lên
vào ngày: tháng năm